

Skub III

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 2 • APRIL 2014



Læs inde i bladet:
Ukraine side 3
EU's militære udvikling side 9
Dobbeltmedlemskabsdebatten i Enhedslisten side 21

Indholdsfortegnelse

»Skyd de russiske hunde!«	side 3
Kapitalistisk udvikling i Ukraine og Rusland	side 6
Hænderne væk fra Ukraine!	side 7
Ikke flere krige i Europa	side 8
EU's militære udvikling	side 9
Den baltiske modsigelse	side 10
Fra Nelson Mandela til Gerardo Hernández	side 12
Solidaritet med Venezuelas folk	side 13
Klassekampens ændrede former (1. del)	side 14
Status i enhedsprocessen	side 16
DKP	side 20
1. maj-hilsener	side 23

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partibutik,
Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag kl. 13-16 Ejnar Olgenskjær
Fredag kl. 13-16 Per Feldballe Eriksen

Telefon: 33 91 66 44

Annoncepriser i **Skub**

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub ///

Skub nr. 2 april 2014

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti

Frederikssundsvej 64, 2400 København NV

Tlf.: 33 91 66 44

www.dkp.dk

E-post dkp@dkp.dk

Giro 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke
nødvendigtvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året.

Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 31. juli 2014

Bladfonden

Januar 2014:

Henning Jakobsen, København S,	kr.	100
Agnes Ruben, København N,	kr.	100
Carsten Rütting Schweitz, København Ø,	kr.	100
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Jens Fransen, Slagelse,	kr.	50
Agnethe Falbe Paludan, København Ø,	kr.	300
Indsamlet på seminar 25-26/1 i Kbh., <i>Skub's</i> andel,	kr.	1.010
Flemming & Ellen, Larsen, Sorø,		
arrangement 25/1,	kr.	100
Raymond & Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	200

I alt **kr. 2.160**

Februar 2014:

Carsten Rütting Schweitz, København Ø,	kr.	100
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Ditlev Vidstein Petersen, Termestrup,	kr.	300

I alt **kr. 600**

Marts 2014:

Beth Nyeng, Hillerød,	kr.	50
Raymond & Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	100
Agnes Ruben, København N,	kr.	100
Anders Kristensen, København K,	kr.	100
Jørgen Tved, Frederiksværk,	kr.	300
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Steffen Schjørring, Helsingør,	kr.	10
Bent Nielsen, Hadsund,	kr.	100
Raymond & Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	100
Henning Jakobsen, København S,	kr.	100

I alt **kr. 1.250**

Januar kvartal i alt

kr. 4.010

Bidrag til DKP's bladfond (dvs. bladene *Skub* og *DKP-nyt*) kan
indsættes på giro 5 00 27 53.

Bidragydere til *Skub* gøres opmærksomme på, at bladets
indhold bringes på partiets hjemmeside www.dkp.dk og dermed
er tilgængeligt for internetsøgning, bl.a. på navne.

Det gælder også fødselsdagshilsener og lister over bidrag-
ydere til bladfonden. Økonomiske bidrag kan evt. ydes ano-
nymt eller under pseudonym.

Skub i resten af 2014:

August: Deadline 31. juli. Udkommer 14. august

November: Deadline 30. oktober. Udkommer 13. november

Ved en beklagelig fejl kom planen ikke med i *Skub's* januar-
nummer; i stedet bringes den her. Udgivelsesdatoen er den dag,
bladet forventes leveret fra trykkeriet. Der vil gå nogle dage,
inden bladet er abonnenterne i hænde.

»Skyd de russiske hunde!«

Historie og historieforfalskning i og omkring Ukraine

Af Henrik Stamer Hedin

Det var her i bladet, vi i sin tid lancerede begrebet »eurofascisme« eller »EU-fascisme«; det skete på lederplads i augustnummeret 2009. Anledningen var, at bander af voldsmænd i ugevis havde terroriseret Moldovas hovedstad Chisinau, besat offentlige bygninger, smadret parlamentet og hejst fremmede landes flag over præsidentpaladset. På den måde var det lykkedes dem at vælte landets hidtidige kommunistiske flertalsstyre og bane vej for en regering af tre borgerlige partier, der udover fjendskabet mod kommunisterne kun havde én ting til fælles: De ville ind i EU.

Voldsmændene i Chisinau skrev sig ind i en efterhånden tyveårig tradition for »kulørte revolutioner«. Vi definerede dengang disse »revolutionære« bevægelser – revolutionære af form, reaktionære af indhold – som »en moderne, vital og globaliseret pendant til gamle dages fascisme – en EU-fascisme«. Vi gjorde det med henvisning til Dimitrovs berømte tese om fascismen ved magten som udtryk for »finanskapitalens mest reaktionære, chauvinistiske og imperialistiske elementers åbne terroristiske diktatur«. Og vi påpegede, hvad også andre havde set før os, at den europæiske finanskapitals interesser i dag er knyttet til EU, og at dens »mest reaktionære, chauvinistiske og imperialistiske elementer« bruger EU som redskab for deres destruktive ekspansionsbestrebelse.

Hvad vi skrev dengang, har nu i Ukraine bekræftet sig endnu en gang og det på en måde, som efterlader meget lidt tvivl om, hvad det er for kræfter, vi har med at gøre. EU har støttet Maidan-»revolutionen« fra første færd og uforbeholdent. Fremtrædende EU-politikere har holdt peptalks for demonstranterne (for nu at kalde dem det). Den kendte milliardær-spekulant George Soros har offentlig erkendt (og måske er det rigtigere at sige »pralet af«) at have givet penge, ligesom han også (sammen med CIA og andre reaktionære kræfter) finansierede den »orange revolution« for ti år siden og lignende optøjer i andre lande. Både EU og USA har fonde, der helt officielt giver millionstøtte til reaktionære oprørsbevægelser i (især) østeuropæiske lande som Ukraine.

EU's interesse i en reaktionær og russiskfjendtlig magtovertagelse i Kiev er åbenbar; det drejer sig om EU-ekspansion, om en ny *Drang nach Osten*, om at indordne den ukrainske økonomi under EU-storkapitalen, udrydde konkurrenter, erobre afsætningsmarkeder og sende nye horder af billig arbejdskraft mod de EU-ropæiske kerneområder, hvorfra de kan sende penge hjem, som de tilbageblevne kan bruge til at købe EU-ropæiske importvarer i stedet for de hjemmeproducerede, der ikke længere kan fås. For USA ligger interessen væsentligst i at blokere Ruslands adgang til det Sorte Hav og flådehavnen Sevastopol og dermed til Middelhavet og til slagpladserne i Syrien og det øvrige Mellemøsten.

Og selve brugen af ordet »fascisme« om de kræfter, der bekæmpede den ukrainske regering, har vist sig så berettiget, at det vel ikke engang længere er værd at ofre tryksvæerte på. Bevægelsen var voldelig fra starten og besatte eller ødelagde både rådhuset, LO-bygningen og andre offentlige eller fremtrædende bygninger i Kievs centrum, ligesom den med vold forhindrede ministeriernes embedsmænd i at komme til deres kontorer og passe deres arbejde. Regeringen var meget tilbageholdende i sin reaktion og gav fascisterne og deres naive og godtroende medløbere lov til ting, som herhjemme aldrig ville blive tolereret – f.eks. etablering af en teltlejr på selve Maidan-pladsen i Kievs centrum, brug af brændende bildæk som barrikader og kasteskyts osv. Da parlamentet omsider i februar fik taget sig sammen til at indføre en lovgivning, der svarede til den, som er gældende i Danmark og andre EU-lande, blev det mødt med frådende angreb og beskyldninger om diktatur fra samtlige reaktionære – og en hel del af dem, der betragter sig som alt andet end reaktionære – i ind- og udland. Parlamentet smed straks håndklædet i ringen og ophævede den lovgivning, det netop selv havde indført.

Denne mangel på moralsk mod var med til at give højrekræfterne og fascismen sejren. Den er også sammen med politiets påfaldende mangel på evne til at holde de gader og pladser, de havde ryddet, betegnende for situationen: Åbenbart havde oppositionen støtte i en del af magtapparatet.

Oppositionens antikommunistiske tendens var tydelig fra et tidligt tidspunkt. »I dag begraver vi Ukraines Socialistiske Sovjetrepublik!« proklameredes det fra talerstolen på Maidan-pladsen. Lenin-statuer blev væltet og det kommunistiske partis hovedsæde angrebet. Og det ganske uanset at sovjetrepublikken var gået under med Sovjetunionens opløsning, og at kommunisterne deltog i kritikken af Janukovitsj og oligarkvældet og havde stillet deres eget forslag om en folkeafstemning til afgørelse af spørgsmålet om Ukraines forhold til EU. Hertil kom antisemitiske udskjelser og meget andet.

Disse tendenser kom efterhånden til at dominere over det oprindelige formål med demonstrationerne: At protestere mod oligarkvældet og for de »europæiske værdier«, som ingen ganske vist vidste hvad gik ud på, men som mange, især i landets vestlige del, så legemliggjort i EU. Regeringen åbnede gentagne gange for dialog, forhandlinger og kompromis og gik så langt som til at genåbne forhandlinger med EU om den associeringsaftale, som den selv meget fornuftigt havde afvist. Hen under jul kom det da også til afspænding, der blev lovet amnesti til arresterede Maidan-besættere, og en rømning af barrikaderne begyndte.

Dialogen blev saboteret af fascisterne efter nytår ved fornyede angreb på offentlige bygninger, og det kom nu til skyderier og drab. 77 demonstranter og 11 politifolk kom dødslisten til at omfatte. Politiet og russiske agenter (!) fik skylden, men troværdige rygter peger på, at de snigskytter, som fra tagene omkring Maidan begik drabene, var sat ind af de fascistiske grupper, som kontrollerede demonstranterne på pladsen. Rygterne er troværdige af to grunde: For det første stammer de fra en ledende læge ved demonstranternes eget nødlazaret, der mente at kunne konstatere, at politifolk og demonstranter var ramt af samme slags projektiler, at det altså var de samme, der havde skudt på både politi og demonstranter (samt i nogle tilfælde sagesløse forbipasserende). Og for det andet blev lignende fingerede massakrer på demonstranter iværksat af antisovjetiske oprørere i Letland og Litauen for godt tyve år siden. Det er i hvert fald den besked, man får, når man taler med lokale, der var med dengang (se *Skub* 2007, nr. 1). Formålet var selvfølgelig i alle tre tilfælde at oppiske en stemning af had og frygt – det næringssubstrat, fascismen lever af.

I februar blev der omsider ved EU's og Ruslands mellemkomst indgået en fredsaftale, der bl.a. gik ud på nyvalg og præsidentens tilbagetræden. Den holdt et par timer. Så blev verden i bogstaveligste forstand taget på sengen med efterretningen om, at præsident Janukovitsj i nattens mulm og mørke var stukket af og ikke til at finde! Han dukkede senere op i Rusland og meddelte, at han stadig var præsident, hvilket formelt set var rigtigt nok: Han var ikke trådt tilbage, og selv om parlamentet med sin vante mangel på moralsk mod havde afsat ham, var det ikke sket med det i forfatningen krævede kvalificerede flertal på tre fjerdedele. Han hævdede at være blevet truet på livet, og det skal nok passe, men detaljer kom der ingen af. Og hvem regner med en præsident, der stikker halen mellem benene i farens stund? Janukovitsj spiller ikke længere nogen rolle i ukrainsk politik.

Fascisterne og den øvrige højrefløj var kommet til magten i Kiev, men det var sket med vold og i strid med forfatningen. Den præsident, man indsatte, var ikke valgt, og den nye regering blev kun godkendt af demonstranterne på Maidan-pladsen. De hævdede at repræsentere folket, men det skulle hurtigt vise sig ikke at være tilfældet.

Den nye regering var både antikommunistisk og antisemitisk og sendte straks hærværkspatroljer og tæskehold ud til de dele af landet, hvor regeringen ikke havde opbakning, og hvor befolkningen samlede sig for at beskytte de Lenin-statuer, som andre steder blev væltet. Det kommunistiske partis hovedsæde blev stormet, partiet blev truet med forbud, og det kom til pogromlignende angreb på Kievs jødiske samfund. Desuden var regeringen udpræget russiskfjendtlig og vedtog som en af sine første handlinger (foruden ophævelse af forbuddet mod fascistisk propaganda), at russisk ikke længere skulle have status som andet officielle sprog i de regioner, hvor der var store russiske mindretal (og det er mange i Ukraine). Det blev bestemmende for den form, modstanden mod fasciststyret i Kiev antog.

Det russiske befolkningsflertal på Krim havde fået nok af svineriet i Kiev. Det var der mange andre, der havde, men da russerne jo var i flertal på Krim, lå løsningen lige for: De ville hjem til Rusland! Selv om man kan sige, det var at svingte resten af Ukraine, var det klart i Ruslands interesse, for det lå i kortene, hvis ikke det blev sagt direkte, at noget af det, den nye regering i Kiev ville foretage sig, var at opsigte aftalen om den russiske flådebase i Sevastopol på Krim – netop hvad USA (og NATO) drømte om! Rusland støttede derfor løsrivelsesbevægelsen. De selvforsvarsstyrker, der hurtigt tog kontrol med halvøen, bar russiske uniformer og russiske våben (men ingen nationalitetsmærker), og russisk militær var i forvejen til stede på flådebasen i Sevastopol.

I modsætning til blodbadet i Kiev blev revolutionen på Krim fredelig. To eller tre dødsfald blev der talt om til trods for, at der i fjorten dage ikke var anden justits på halvøen end befolkningens egen selvjustits. Den 16. marts blev der så stemt om løsrivelse eller udvidet autonomi inden for et føderalt Ukraine. Folkeafstemningen gav det forventede store flertal for løsrivelse; afviklingen er blevet kritiseret, men ingen har draget resultatet i tvivl, og der har heller ikke været rejst alvorlig tvivl om, at flertallet faktisk ønskede den tilslutning til Rusland, som blev det næste skridt. Faktisk var flertallet endnu større, end man kunne forvente ud fra russernes andel af befolkningen, så der var åbenbart andre end russerne, der ikke længere ønskede at blive regeret fra Kiev.

Da Krim nu ikke længere var en del af Ukraine, var de ukrainske militære styrker, der stadig holdt deres baser rundt om på halvøen, blevet en besættelsesstyrke; de skulle ud. Det foregik også fredeligt. Ubevæbnede folkemasser trængte ind på baserne, som alle overgav sig, og soldater sås forlade baserne til fods med deres ejendele i tasker og poser. I DR-korrespondent Thomas Ubbesens »optik« (som det hedder, når man vil lægge afstand til andres opfattelse af virkeligheden) var det fredelige forløb udtryk for en særlig udspekuleret russisk krigslist: De ukrainske soldater kunne selvfølgelig ikke skyde på kvinder og våbenløse mænd. Men fortjenesten var ikke Kiev-regeringens, tværtimod. Soldaterne havde faktisk ikke alene tilladelse, men ordre til at skyde. Det nægtede de fleste, og halvdelen (ifølge Kiev) eller flere (ifølge Moskva) gjorde ligefrem mytteri og gik over til »fjenden« – mest iøjnefaldende den nyudnævnte ukrainske flådechef. Resten nedlagde simpelt hen våbnene – med ganske få undtagelser, og en enkelt kom til at bøde med sit liv. Forlyder det i hvert fald fra Kiev.

Den fredelige magtovertagelse var afsluttet. Det, der var sket i Kiev, var et kup, hvor et bevæbnet og voldeligt mindretal i hovedstaden tvang præsidenten på flugt og førte sin vilje igennem uden hensyn til, at meget store dele af landet var imod. Det, der skete på Krim, var en revolution, fredeligt gennemført i kraft af befolkningens overvældende

tilslutning. Det var en revolution rettet mod fascismen, mod EU og mod den amerikanske imperialisme, som nu måtte opgive sine planer om at få Rusland lukket ude fra Sortehavet.

EU's ekspansion var blevet bremset – for første gang siden Norge stemte nej i 1972. Og USA var blevet forhindret i at lægge sin klamme hånd på Sortehavet. Ruslands reaktion havde været lige så resolut som tilbageholdende – ganske som dengang i 2008, da Georgiens præsident Saakasjvili på amerikansk tilskyndelse forsøgte sig med en rask lille krig mod Sydossetien (se *Skub* 2008, nr. 6-7). Langs både den gamle og den nye grænse til Ukraine blev russiske styrker opmarcheret som en klar, men diskret påmindelse til de imperialistiske stormagter om ikke igen at forsøge sig. Frustrationen i Washington og Bruxelles var til at tage og føle på, og hadpropagandaen nåede samme groteske dimensioner som i 2008 – eller værre. Fra den ene dag til den anden blev situationen i de vestlige mediers »optik« vendt på hovedet: Fascistkuppet i Kiev var ikke noget kup og slet ikke fascistisk, men en demokratisk revolution for EU's og Vestens »bløde værdier«, der truedes af »russisk aggression«. Krim-boernes klart udtrykte vilje var et »brud på folkeretten« og udtryk for »totalitær tankegang«. Barack Obama svang sig op til at tale om »frihedens pris« (det skete i anledning af, at Ukraine nu skulle til at underordne sig EU's og IMF's sparepolitik), og i *Politiken* forkyndte en helsides overskrift den 6. marts, at »Putins indædte had til Maidan ses på Krim«, hvorefter fulgte en længere psykologiserende redegørelse for Putins »paranoia« og »overfølsomhed«. De statsledere, der få år tidligere havde delt Jugoslavien op med vold og trukket grænser med våbenmagt, krævede til vejrs på moralens høje hest og foreholdt Rusland og Putin, at i det 21. århundrede flytter man ikke længere grænser med magt. Og man kunne formelig høre hårene rejse sig knitrende på deres hoveder, når de mindede hinanden om, at Putin engang skal have omtalt Sovjetunionens fald som den største verdenshistoriske katastrofe i det 20. århundrede. Ville Putin genrejse Sovjetunionen?

Nogle uger i starten af marts kunne man ane 3. Verdenskrig rejse sig truende i horisonten. Selv det amputerede Ukraine samlede tropper ved grænsen til Rusland. Det varede nogle dage, indtil det gik op for de styrende i Kiev, at det krigsmateriel, mytterister og overløbere havde efterladt, ikke var i en stand, der gjorde det muligt at føre krig.

Viljen var ellers god nok. Julia Timosjenko, »Dronningen af den Orange Revolution«, der var blevet befriet fra det fængsel, hvor hun afsonede en dom for korruption, udtalte, at hun personligt havde lyst til at fyre en kalasjnikov af i hovedet på Putin, at »de russiske hunde« burde skydes ned, og at hun ville »sætte himmel og jord i bevægelse for, at der ikke bliver så meget tilbage af Rusland som en plet afsveden jord«! Ordene blev sagt i en telefonsamtale med en anden ukrainsk politiker, men aflyttet og lagt ud på internettet. Hun har bekræftet, at hun har sagt det, men hævder dog, at der er tale om manipulation, når hun også skulle have talt for at bruge atomvåben mod de otte millioner ukrainske russere. Man kan vel gå ud fra, at disse ord ikke er udtryk for en velovervejede politik i hendes Fædrelandsparti, som er førende i kupregeringen i Kiev, men bare det, at man kan tænke sådan, er jo slemt nok.

Krigsrummelen forstummede ret hurtigt. »Krim er tabt,« sagde man i Vesten uden blusel. Men Rusland skulle »straffes«, og det skulle ske ved »sanktioner«. Det varede heller ikke så længe. Europa kunne ikke undvære den russiske gas og Carlsberg ikke sit russiske marked. Og de russiske formuer, man havde regnet med at kunne indefryse i EU-ropæiske banker, eksisterede ikke. Den højspændte situation afspændtes.

Putins Rusland er ikke Sovjetunionen – meget langt fra. Og hvad Putin vil, véd vist ikke engang han selv. Men der er åbenbart nok tilbage af de »sovjetiske værdier« til, at det endnu en gang er Rusland, der skal redde os fra fascismen. Det var i hvert fald det, der skete på Krim – til EU's og USA's store, men afmægtige fortrydelse.

Blandt de russiske faner – mange med den tsaristiske dobbelthovedørn – ved de store demonstrationer både på Krim og i Donetsk, Kharkov og Odessa sås også røde faner med hammer og segl og transparenter med teksten: »Sovjetunionen er vort fædreland!« Om Putin ønsker sig Sovjetunionen tilbage, er der som sagt ingen, der véd; men det er der mange andre, der gør, og på Krim fik de et fokus. Folkeafstemningen var ikke blot en national tilkendegivelse, i hvilket tilfælde den ikke havde behøvet interessere os andre ret meget. Den var også – og måske især – en folkeafstemning mod fascismen. Og den var en folkeafstemning mod EU.

Krim er ikke det eneste sted, hvor et begyndende oprør mod EU er i gang. I Bosnien har der været massedemonstrationer mod EU's besættelsesstyrke, mod den østrigske højkommissær, som reelt styrer landet hen over hovederne på de valgte, og mod den nedskærings- og privatiseringspolitik med tilhørende fabrikslukninger, som landet er blevet påtvunget. Modstand mod EU er der som bekendt også andre steder.

Der er en snæver sammenhæng mellem den Europæiske Union og den Europæiske Kontrarevolution. Det, vi har set på Krim og i Bosnien, kunne ligne begyndelsen til enden på den Europæiske Kontrarevolution. Hvis det er tilfældet, bliver det også enden på EU.

Kilder: Dagspressen, især *Neues Deutschland*, *Politiken*, *Arbejderen* og Danmarks Radio.
E-mailede meddelelser og nødråb fra Ukraines Kommunistiske Parti.

Kapitalistisk udvikling i Ukraine og Rusland

Af Ole Vad Odgaard

I Rusland og Ukraine kaldes dem med pengene for Oligarkerne*.

Ukraine fik utvivlsomt sit borgerlige demokrati, da kapitalen fik magten efter Sovjetunionens opløsning. Borgerligt demokrati er kendetegnet ved at det er borgerskabet, der fastsætter det borgerlige demokratis grænser. Økonomiske beslutninger af vidtrækkende betydning er forbeholdt kapitalisterne; disse bestemmer, hvor der skal investeres, og kan frit vælge spekulation eller produktion. Helt uden ansvar for skader der derved påføres samfundet.

Ukraine var en del af Sovjetunionen; ved dets opløsning var socialismen forbi for denne gang. Ifølge borgerskabets egen opfattelse så var det dengang helt forbi med socialismen...

Når borgerskabet overtræder egne love

Selv om der kun er gået lidt over en snes år siden landet blev kapitalistisk og fik nye love, så har det ukrainske borgerskab allerede overtrådt deres egen lovgivning; det skete da den valgte præsident Janukowitsch blev tvunget bort fra sit folkevalgte embede. Han er nu af borgerskabet erstattet af en midlertidig »præsident«, den nye »regering« er anerkendt af kapitalistiske lande som EU, USA og den danske S/R regering.

Næsten som en fejring af borgerskabets tilsidesættelse af egen lovgivning blev Lenin-statuer væltet; Lenin var kritiker af kapitalisme, krig og klassesamfund og har i sine skrifter blandt andet påvist kapitalismens videreudvikling til imperialismen**. Vandalerne er utvivlsomt tilhængere af en kapitalistisk udbytterstat i tæt forbindelse med EU; de har med deres handling bekræftet at de føler sig ramt af den gamle bolsjevik.

Der er andre historiske eksempler, hvor borgerlig lov overtrædes af borgerskabet selv; f.eks. skete det i 1973 i Chile, hvor den socialistiske præsident Allende og hans regering blev afsat ved et fascistisk kup. I Danmark skete en anden overtrædelse i 1941, under den nazityske besættelse; det danske folketings vedtog da den grundlovsstridige lov om forbud mod kommunistisk virksomhed.

Efter Sovjetunionen

Det er en kendsgerning at Sovjetunionen ikke længere eksisterer, landet er lige nu kapitalistisk.

Dengang følte de imperialistiske regeringer uden tvivl stor fornøjelse ved Sovjetunionens opløsning, men der opstod i Rusland en egen kapitalistklasse, og der blev ikke i første omgang noget rov for de gamle imperialistiske staters herskende klasse.

Den nye russiske kapitalisme har fundet rod i gammel nationalisme og haft en kulturel opblomstring hidrørende fra zartiden. En ny imperialistisk autonom magt er dannet. Dette

har formentlig ikke været inddraget som risiko i de overvejelser som USA, EU og andre kapitalistiske magter kan have haft, dengang man aktivt deltog i undergravning af den socialistiske verden.

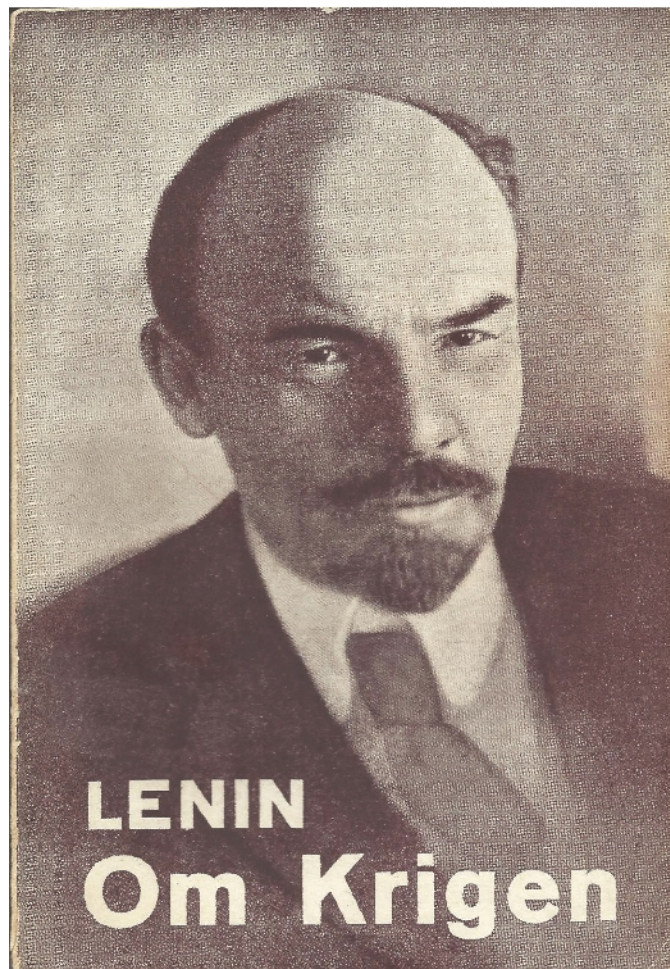
Det nye Rusland er med krisen i Ukraine genopstået som imperium; anneksionen af Krim er et bevis herpå. EU's aktive medvirken i kuppet i Ukraine har medført, at Rusland har vist sig som ny imperialistisk konkurrent til EU og USA.

Ukraine er et grænseland mellem østlige og vestlige imperier

Mod vest ligger USA og EU. Disse imperier har, på vanlig imperialistisk vis, råbt op om deres »legitime interesser« i Ukraine. Der findes også andre manifestationer der betegner imperialisterne; som at påberåbe sig beskyttelse af civilbefolkning, demokratiudvikling (her taler vi om borgerligt demokrati), kemiske masseødelæggelsesvåben m.m.; disse eksempler på nutidige imperialistiske påskud bruges til at dække over egne imperialistiske interesser i råstoffer og handel. Begrundelserne til indblanding i andre landes indre anliggender er genkendelige.

Mod øst ligger Rusland, et tidligere socialistisk land som, tilbagevendt til kapitalismen, har udviklet sig til et imperialistisk land.

Blandt imperialistiske magter har der op igennem historien



altid været interessekonflikter; dette har medført imperialistiske krige, først om koloniale oversøiske besiddelser og senere som regulære verdenskrige.

Vi har længe vidst at sikkerheden blev truet i særlig grad ved Sovjetunionens opløsning; dette betød en ny kapitalistisk statsdannelse, og at vi nu lever i en større risiko for konflikter.

Danmarks rolle bestemmes af EU

Imperialisternes irritation over Ruslands initiativ med den nye udvikling på Krim udtrykkes af venstrepolitikeren Søren Pind med ordene: »Vi har tabt Krim.« Hvem der har tabt kan tydeligt fornemmes, vi kender Pinds EU-loyale tilhør, så ingen tvivl om hvad han mener og EU-kolonien Danmark har mistet noget.

Bortset fra en EU-medløbende dansk socialdemokratisk statsminister er der næppe nogen almindelige danskere der føler et tab, men i Ukraine har de godtnok mistet en legitimt valgt præsident og regering, de har ved medvirken fra EU, USA, oligarker og fascister fået en kupregering, der sætter landets sammenhold og freden på spil.

*Ifølge ordbogen kaldes de kapitalister som opstod ved Sovjetunionens sammenbrud for oligarker. Det er formentligt meget praktisk for andre kapitalister at have en fælles betegnelse for de ny opkomlinge, de der ligesom andre kapitalister forstod at tilegne sig folkets rigdomme.

**Se: Lenin, Udvalgte Værker, Forlaget Tiden 1981, side 66, *Imperialismen som kapitalismens højeste stadium*.

Århus mod Krig og Terror udtaler:

Hænderne væk fra Ukraine! For en fredelig løsning!

Situationen i Ukraine viser, at EU og NATO ikke er forkæmpere for demokrati og fred i Europa. En lovligt valgt regering er blevet væltet ved mobilisering af nynazistiske bander og partier. Der er reelt tale om et udemokratisk kup. Og EU og NATO har spillet en afgørende rolle.

Disse sammenslutninger arbejder på ingen måde for et demokratisk og fredeligt Ukraine, men for at sikre sig adgang til landets ressourcer og indlemme det i både EU og NATO, mens de omringer Rusland.

NATO, USA og EU anerkendte da også straks den nye regering, hvor en række ministre er medlemmer af det nazistiske parti Svoboda.

Vores egen regering spiller desværre aktivt med gennem diplomati, propaganda og opbakning til disse planer.

Vi er vidne til et ufatteligt hykleri. De lande der selv har invaderet Irak, Afghanistan og Libyen i ulovlige krige fordømmer nu Rusland i høje toner for dets tilstedeværelse på Krim og truer med militær indgriben, hvis de ikke får Ukraine ind under deres dominans. Hvad befolkningen i Ukraine måtte ønske for deres land spiller ingen rolle.

Vi har set en lignende situation i Syrien, hvor vestlige kræfter har lagt pres på regeringen med Al-Qaeda grupper som pressionsmiddel. Det er de ekstreme kræfter, der vinder.

Rusland har også sine egne interesser og mål i forhold til Ukraine og Krim. Ingen af de globale spillere tager udgangspunkt i Ukraine og det ukrainske folks interesser, men varetager deres egne.

EU har travlt nu og smeder, mens jernet er varmt. De stiller krav om »frie og retfærdige valg«, men underskriver alligevel en associeringsaftale med Ukraine allerede inden valget, der er fastsat til d. 25. maj.

Vi må forlange, at presset på Ukraine for at tilknytte sig EU og NATO stoppes, ligesom en regering med nazistisk deltagelse må fordømmes.

Antikrigsbevægelsen må appellere til verdenssamfundet om at arbejde for fredelige løsninger, der kan bringe den nuværende optrapning af konflikten til ophør.

Der må findes stabile løsninger, der kan bekræftes og støttes af *hele* den ukrainske befolkning gennem demokratiske valg og eventuelle folkeafstemninger.

Vi opfordrer den danske regering til at støtte bestræbelser på mægling og konfliktløsning.

Vi siger nej til militære trusler, økonomiske sanktioner og andre skridt, der tilspidser situationen.

Hænderne væk fra Ukraine! For en fredelig løsning!

Udtalelse fra Valby og Sydvest mod Krig den 31. marts 2014:**Ikke flere krige i Europa****Nej til dansk krigsdeltagelse**

Krigstrommerne havde buldret i nogen tid da det den 17. marts fra Anders Fogh Rasmussen, NATO's generalsekretær lød: »den russiske intervention i Ukraine udgør den mest alvorlige trussel mod Europas sikkerhed siden afslutningen på Den Kolde Krig« og han fortsatte: »Det her et wake-up call. - For det euroatlantiske fællesskab. For Nato. Og for alle dem, der støtter et helt Europa, frit og i fred«. Dette er ræven, der er sat til at vogte gæs, der taler: »Hvis man kigger på det, kan man se en overordnet russisk strategi. Det tjener deres langsigtede strategiske interesser om at bevare ustabilitet i regionen, der kan bruges, blandt andet til at forhindre landene i området mod at søge euro-atlantisk integration.«

NATO aftalte herefter med Ukraine at forstærke det militære samarbejde og udvikle Ukraines militære potentiale. Dagen efter meldte Lene Espersen ud at Danmark må vise rettidig omhu og opgradere sine fregatter med radar mv. til at deltage i missilforsvaret mod Rusland. Nu sender vi krigsfly!

NEJ TAK TIL SAMMENBLANDING AF CIVIL OG MILITÆR INDSATS - Et dansk-ledet team af OSCE observatører blev herefter sendt til Østukraine. OSCE er ikke en neutral observatør, siden 1999 har de udviklet et tværgående økonomisk- miljø-politisk-militært program i samarbejde med Ukraines regering og hær, herunder opbygning af lovgivning, retssystem mv. efter EU og USA's normer. Her er Danmark gerne med, i en »samtænkt stabiliserings-indsats«, hvilket betyder at civil-, bistands-, humanitär- og militær indsats samles i én. Den indsats er en del af EU's fælles sikkerheds- og militærpolitik og i strid med den danske forsvarsundtagelse.

EU HANDLER IKKE DEMOKRATISK - Underskriften på associeringsaftalen med EU blev underskrevet af kupregeringen på EU-topmødet 20.-21. marts, af en regering uden nogen demokratisk legitimitet, men aftalen er ifølge Rompuy »en anerkendelse af det ukrainske folks håb om at leve i et land, der baserer sig på værdier, demokrati og retsstatens principper, hvor alle borgere har en andel i den nationale velstand«. Det er meget langt fra virkeligheden og slet ikke demokratisk. EU puster til ilden og åbner en ladeport for interne stridigheder i Ukraine og aftalen er starten på EU-hjælpepakker à la Grækenland med kraftige sociale nedskæringer, mens banker og oligarker støttes, og dermed også nye folkelige protester og uro.

NEJ TIL KUP-REGIMET I UKRAINE – EU og USA med krigsalliancen NATO i front er på vej frem mod øst for at sikre sig herredømme og kontrol over naturressourcer og strategiske områder. Imperialistiske stormagtsinteresser driver udviklingen, men Krim blev en forhindring for deres fremfærd. En fremfærd som ellers var planlagt med økonomisk og politisk støtte til kuppet i Ukraine. Et kup der udnyttede protester mod et korrupt rigmandsvælde til at bringe nye oligarker til magten med nazister i forsvarsministeriet og det nationale sikkerheds- og forsvarsråd. I de baltiske lande, hvor de danske fregatter skulle placeres og hvortil den danske regering nu sender krigsfly, marcherer nazister i gaderne, og hylder krigen mod Rusland.

Ukraines og Krims folk har ikke brug for krig, men for international støtte fra verdens progressive befolkninger.

EU, USA og NATO siger de sikrer freden i Europa, mens de lægger grunden for nye krige og interne uroligheder i landene og trusler mod befolkningerne, i tæt samarbejde med ekstreme højreorienterede kræfter. USA fortsætter sin omringning af Rusland og EU forbereder sig på at optage Ukraine straks efter det ukrainske valg den 25. maj, samme dag som valget til Europaparlamentet!

**AFRUSTNING IKKE OPRUSTNING AF EUROPA
DANMARK UD AF NATO - DANMARK UD AF EU**

EU's militære udvikling

Af Rina Ronja Kari, spidskandidat for Folkebevægelsen mod EU, liste N, ved EU-parlamentsvalget den 25. maj

I Lissabon-traktaten står der: »Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik omfatter gradvis udformning af en fælles EU-forsvarspolitik. Denne vil føre til et fælles forsvar, når Det Europæiske Råd med enstemmighed træffer afgørelse herom« (artikel 42 stk. 2).

Med andre ord: EU skal have en fælles forsvarspolitik og ét fælles militær. Det er målsætningen og den står ikke sådan lige til at ændre.

Igennem de sidste år har der så været meget stort fokus på de økonomiske problemer i EU. Hvilket ikke er så mærkeligt endda, men allerede sidste år skete der et skifte hen imod større fokus på EU's militære udvikling. Og nu er der lagt op til, at det skal gå stærkt!

Parlamentets holdning

I november vedtog EU-parlamentet en betænkning om emnet. Her slår de først og fremmest fast, at EU-parlamentet ønsker en stærkere fælles sikkerheds- og forsvarspolitik. De konstaterer, at der er sket store geopolitiske ændringer, og at der derfor bør ske en styrkelse af EU's rolle internationalt. Man skal have magt, som man har agt.

Et af de steder hvor betænkningen bliver rigtig spændende, er her: »[parlamentet] er overbevist om, at EU bør råde over stående kampstyrker, som kan sættes ind med meget kort varsel, og som er sammensat af komponenter fra land-, luft-, flåde- og specialstyrkerne og fra en cyberstyrke og har et højt ambitionsniveau«.

EU skal altså have sine egne kampstyrker, og de skal være hurtige i aktion. Parlamentet fortsætter med at konstatere, at styrkerne skal kunne sættes ind i alle slags kriser. Og der var en særskilt afstemning om netop dette citat, og her stemte Venstre, Konservative og SF for. Socialdemokraterne undlod at stemme, og Folkebevægelsen stemte nej.

Et andet sted står der, at EU skal oprette et fælles militært hovedkontor, og der fordelte afstemningen sig på samme måde. De borgerlige og SF ønsker altså lige præcis dét, nemlig en egentlig EU-hær.

Samtidig understreger de, at det er beklageligt, at der er sket økonomiske nedskæringer i forsvarspolitik. Og det er jo egentlig ganske interessant. Samtidig med at EU er gået forrest i et krav om voldsomme nedskæringer på velfærden overalt i EU, ja så er det beklageligt at det også går ud over forsvarsområdet! Det siger en hel del om, hvilket fokus man har i EU.

Det Europæiske Råd

I december stod militær højt på dagsorden, da Det Europæiske Råd holdt topmøde. Her konkluderede man ikke helt lige så



entydigt som parlamentet, men dog i samme retning.

Først og fremmest er Det Europæiske Råd bekymrede over, hvordan EU's militærindustri skal klare sig i konkurrence med f.eks. den amerikanske militærindustri. Og derfor har man særligt fokus på, hvordan industrien kan understøttes.

Derfor blev man også enige om at lave en ekstra indsats for udvikling af droner. Det skal både understøtte industrien, og samtidig kan man sikre den oprustning, som man jo har forpligtet sig til i Lissabon-traktaten.

Der står f.eks.: »Medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet.« (Artikel 42, stk. 3). Som en lille sidebemærkning, så tænk lige over, at EU faktisk har indskrevet dette i sit grundlag og dermed jo også umuliggør egentlige nedrustningsaftaler på globalt plan.

Ud over en særlig indsats for droner og militærindustrien, så var der også enighed om at sætte skub i arbejdet med et fælles forsvar. Der skal blandt andet fremlægges en køreplan på topmødet i juni om emnet.

Hvad gør EU?

Man kan selvfølgelig godt synes, at det er en god idé at udstyre EU med et militær, men personligt er jeg noget bekymret over det. EU siger godt nok, at det skal bruges til at skabe fred og

fortsættes side 22

Den baltiske modsigelse

Algirdas Paleckis er formand for Litauens Socialistiske Folkefront. Artiklen er dateret december 2013

Af Algirdas Paleckis

22 år er gået, siden tre baltiske lande – Estland, Letland og Litauen – fik international anerkendelse som uafhængige stater. Sigtet med denne artikel er at kaste lidt lys over den vej, de tre lande har fulgt siden.

Eftersom den baltiske trio havde været tæt integreret i USSR i årtier, siden 1940, resulterede delingen i 1991 i en temmelig kompleks økonomisk og social proces. Ingen havde en opskrift på, hvordan man kom fra en planøkonomi og tilbage til det frie marked. Vilnius, Riga og Tallinn var de første, der betrødte denne sti. Forskellen fra for eksempel Tjekkiet, Polen eller Ungarn var, at disse lande havde en eller anden form for privat virksomhed, mens Baltikum som del af USSR ikke havde det.

Pendulet i de tre lande svingede fra en helt igennem planlagt økonomi til et fuldstændig frit marked, da den neoliberale Chicago-skole var yderst populær i de baltiske eliter. Der blev foretaget omfattende privatiseringer. Store kollektivbrugsarealer blev udstykket til små familjebrug. Landbruget, de baltiske økonomiers helt afgørende sektor, skrumpede dramatisk som følge af chokterapien. Store virksomheder med tusinder af ansatte gik fallit, fordi båndene til de østlige naboer (Rusland, Hviderusland, Ukraine) blev kappet og deres markeder tabt for baltiske goder og tjenesteydelser. Estland, Letland og Litauen kom først til hæfterne igen sidst i 90'erne, da privatiseringen af en stor statssektor og dermed den indledende fase af kapitalakkumulation var forbi.

Det russiske krak sidst i 90'erne var det næste alvorlige slag mod de baltiske økonomier, der først lige var ved at komme sig og stadig var stærkt afhængige af russiske markeder og energiforsyninger. Det andet opsving kom i 2002, da ejendoms- og byggesektoren indledte en hurtig ekspansion. I de »fede år« 2002-2007 voksede bruttonationalproduktet i Baltikum med i gennemsnit 5-8 procent om året, og befolkningen optog store lån i de blomstrende skandinaviske banker for at finansiere et voksende forbrug.

Imidlertid ramte krisen i 2008 igen de baltiske økonomier, og Litauen og Letland fandt sig selv på randen af bankerot. De måtte optage miljardlån for at få enderne til at mødes. På den tid oplevede Vilnius og Riga de første gadeuligheder, og de upopulære regeringer med deres sparepolitiske tiltag var på nippet til at blive væltet af den vrede middelklasse.

For tiden udvander utilfredse og arbejdsløse borgere i massevis på jagt efter højere indtjening i andre lande inden for det visumfrie Schengen-område. Estland var det lykkedes at komme ind i eurozonen; det ser sig selv som et »kedsommeligt stabilt nordisk land«, hvilket på en måde kan tilskrives dets tætte geografiske bånd til Finland og dets indbyggeres nordiske mentalitet. Tallinn er baltisk mester i økonomisk udvikling,

modernisering, transparens og digitalisering (opfinderen af Skype er således ester).

De lettiske og litauiske økonomier er mindre udviklede og stabile. Men da Riga og Vilnius har lånt milliarder af euro i IMF og på de internationale markeder (Litauen har således aktuelt en gældsbyrde på 13 milliarder euro), er risikoen for insolvens afværget, i hvert fald for en tid. Begge lande forventer at indføre euroen i 2014-15, selv om meningsmålinger viser, at befolkningsflertallet er imod af frygt for stigende leveomkostninger.

Alle tre økonomier er snævert integrerede med skandinavisk og tysk økonomi, samtidig med at de skandinaviske banker dominerer finansmarkederne. Rusland er imidlertid fortsat blandt de vigtigste handelspartnere. Vilnius, Riga og Tallinn er stærkt afhængige af russiske energiressourcer. Alle tre stater er desperate efter at blive integreret i EU's energimarked og slippe af med den nuværende energiinfrastruktur, som de har arvet fra sovjettiden, og som forbinder dem med Rusland. På den anden side er alternativerne til russisk olie og gas dyrere, da transportvejen ville blive længere. Litauen har for eksempel solgt sit eneste oljeraffinaderi til en polsk virksomhed, og da Polen ikke har egne oljeressourcer af betydning, importerer det dem, og som følge heraf er brændstofprisen for litauiske forbrugere steget ganske voldsomt.

Litauen var også det eneste baltiske land, der havde sit eget atomkraftværk. Det blev bygget først i 80'erne, men er til stadighed blevet opgraderet sikkerhedsmæssigt og leverede store mængder billig elektricitet til Vilnius og til eksport. Bruxelles beordrede imidlertid Vilnius til at lukke værket, inden landet kunne komme ind i EU, angiveligt af sikkerhedsgrunde. Efter nedlukningen har Litauen mistet en stor del af sin elproduktionskapacitet og planlægger nu at bygge et nyt atomkraftværk i stedet.

Befolkningen har imidlertid forkastet dette projekt ved en vejledende folkeafstemning på grund af den høje pris og tvivlsomme sikkerhed (den atomreaktor, der skal installeres, er af samme type som den, der svigtede i Fukushima). Imens er nabolandet Hviderusland i gang med selv at bygge en ny atomreaktor 50 km fra Vilnius. Men på grund af det spændte forhold mellem de to lande har Litauen næppe udsigt til billig energi herfra.

Selv om Estland, Letland og Litauen ligner hinanden ved første blik, er der også betydelige forskelle. Litauen er til 80 procent katolsk, mens Letland har næsten lige store lutherske, katolske og ortodokse trossamfund. Estland er formentlig det mest ateistiske EU-land, idet 68 procent af befolkningen oplyser, de ikke tilhører noget trossamfund (resten er hovedsagelig lutheranere og ortodokse).

Letland og Estland har forholdsvis store ortodokse samfund. Historisk har der levet russere i disse lande langt tilbage i tiden. Især voksede deres andel af befolkningen under den sovjetiske industrialisering i den anden halvdel af det 20. århundrede. Til forskel herfra har Litauen kun omkring 6 procent russere og et

polsk mindretal på 7 procent.

Efter uafhængigheden i 1991 gik de baltiske lande i gang med at bygge deres nationale identitet op. En kontinuitet med årene 1918-1940 (da de var uafhængige mellem de to krige) blev proklameret. Problemet var og er, at i en stor del af den periode var Estland, Letland og Litauen nationalistiske og autoritære stater uden et egentligt pluralistisk demokrati.

Det har ført til enorme nationale spændinger med store russisktalende mindretal, især i Estland og Letland. Litauen gav statsborgerskab til alle, der ønskede det og havde bopæl i Litauen, og det viste sig at være en klog beslutning, da det gav nogenlunde national ro. Estland og Letland gav derimod kun statsborgerskab til dem, hovedsagelig estere og letter, der boede der før 1940 (det år, hvor den baltiske trio blev en del af Sovjetunionen) eller til deres børn og børnebørn. Det skubbede en stor del af det russisktalende mindretal ud på sidelinjen, og spændingen er stadig høj, fordi tusinder af russisktalende bosatte i disse to lande er uden statsborgerskab, uden stemmeret og valgbarhed og med »fremmedpas«.

Det er ret vanskeligt at kategorisere politiske partier i de baltiske lande efter venstre-højre standarder. For eksempel har Litauen to dominerende partier – socialdemokrater og konservative – foruden nogle liberale og centristiske politiske kræfter, men deres navne siger kun delvis noget om deres ideologiske retning. Socialdemokraterne har vist sig temmelig liberale i praksis, ligesom de konservative har taget ganske socialistiske skridt.

I tilfældet Estland og Letland er samfundene delt efter national oprindelse. Estere og letter stemmer i reglen på deres nationale partier. Den russisktalende befolkning, på sin side, har enten ikke stemmeret, eller også stemmer den på centrums-partier, der lover national ro (disse partier har imidlertid indtil nu kun haft begrænset indflydelse i baltisk mainstreampolitik, måske med undtagelse af Letlands »Enighedscentrum«, som er dominerende i Riga kommune).

Korruption er et akut problem i baltisk politik, og mange konkrete sager har plettet lokale politikeres anseelse. Det er måske en af forklaringerne på, at næsten halvdelen af befolkningen ikke stemmer til valgene.

Litauen er formentlig det eneste europæiske land, hvor parlamentet har rejst rigsretssag mod præsidenten. I 2003 blev daværende præsident Rolandas Paksas, som var blevet valgt på grund af sin antikorrupsionskampagne, pludselig selv sat under anklage for korruption og forbindelser til den russiske mafia. Han blev stillet for rigsretten i starten af 2004, selv om de fleste anklager imod ham senere viste sig at være falske. Problemet var, at Litauen er det eneste baltiske land, som vælger sin præsident ved direkte valg (i Estland og Letland vælges præsidenter af parlamentet). Derfor blev mange borgere desillusionerede over det upopulære parlament, der stillede den populære præsident for rigsretten.

Sagen viste, hvor stor indflydelse den litauiske efterretningstjeneste og topbureaukratiet, der spillede en hovedrolle i rigsretsskandalen, har. Et par år senere blev de samme kræfter

ramt af en anden skandale, denne gang fordi der skulle være hemmelige CIA-fængsler på litauisk jord. Det blev afsløret af den amerikanske TV-kanal ABC. Det kom frem, at CIA-fly med formodede terrorister i adskillige år var landet i Litauen; fangerne formodedes at have været holdt hemmeligt indespærret i udkanten af den litauiske hovedstad Vilnius. I 2006 lukkede CIA og landets egne hemmelige tjenester så fængslet. Det var på høje tid, for da en formodet tidligere fange i det fængsel, en palæstinenser ved navn Abu Zubayda, i 2012 trak Litauen for den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg, var der ikke noget tilbage af fængslet.

Ligesom i økonomien, hvor pendulet svingede fra planøkonomi til en markedsøkonomi med mindelser om den vilde kapitalisme på Adam Smiths tid, svingede det også i geopolitikken – fra fuld integration med øst til fuld integration med vest. Mange ekskommunister i Baltikum forvandlede sig til frådende antikommunister, russerhadere og vestbeundrere. Rusland, Hviderusland og Ukraine, som i mange år havde været nære og store markeder for baltisk produktion, blev ignoreret til fordel for integration i EU og NATO.

Washington har en meget høj grad af indflydelse i Baltikum. Selvfølgelig spiller Bruxelles, Berlin, Stockholm og Warszawa også en rolle. Men når regnestykket gøres op, kan man objektivt slå fast, at de tre baltiske lande sammen med Polen er blevet USA's nærmeste allierede i Østeuropa og følgelig formentlig de skarpeste kritikere af Moskva og Minsk. Det giver somme tider spændinger i forhold til EU, da Bruxelles er mildere end Washington i sine østrelationer.

For tiden er Litauen formandsland i EU, og et stort topmøde i det Østlige Partnerskab (en platform, hvor EU mødes med Ukraine, Moldova og de kaukasiske republikker) fandt sted i Vilnius i november 2013. De tre baltiske lande fører sig frem som forkæmpere for demokrati med den mission at udbrede det østpå, hvorved de ofte kommer i konflikt med Rusland, der har sin egen demokratiopfattelse og sit eget mønster af vestrelationer. De politiske spændinger afspejler sig i økonomien, hvor Baltikum må betale højere priser for russisk gas end for eksempel Tyskland. Men den antirussiske retorik sælger indtil videre godt i baltisk indenrigspolitik, og det er et simpelt middel til at mobilisere befolkningen mod en »udenlandsk fjende«.

For at opsummere 22 års baltisk uafhængighed i geopolitiske termer, så har de tre baltiske lande i stedet for at spille den suveræne neutralitets kort valgt fuld integration i NATO og EU. På det indenrigspolitiske område er der på den ene side vundet visse politiske friheder. På den anden side er mange mennesker afskåret fra at nyde dem på grund af en høj fattighedsrate (33 procent af litauerne lever under fattighedsgrænsen), dyr uddannelse og massiv emigration til Vesten (1 procent af litauerne forlader landet hvert år).

Den type samfund løber en stor risiko for stærke sociale spændinger, med mindre de løser deres indre modsigelser.

Oversat fra engelsk

Udtalelse fra Dansk-Cubansk Forenings generalforsamling 29. marts 2014:**Fra Nelson Mandela til Gerardo Hernández**

Det tog mange år før verden åbnede øjnene for apartheid i Sydafrika og før millioner af mennesker fik kendskab til den politiske fængsling af Nelson Mandela.

Tilsvarende er det svært at få mennesker til at forstå, at USA er en stat, der støtter terrorisme, og ikke som påstået er en nation, der kæmper en principiel og kompromisløs kamp mod terror. Og det er stadig kun få, der kender Gerardo Hernández, der er fængslet på livstid for sit arbejde for at stoppe terrorisme rettet mod Cuba fra regeringsstøttede grupper i USA.

Gerardo Hernández er én ud af en kreds, der er kendt som »de 5« cubanere.

De 5 cubanere har været politiske fanger i USA i 15 år. Deres navne er Gerardo Hernández, Ramón Labanino, Antonio Guerrero, Fernando González og René González.

De 5 cubanere blev arresteret i Miami i 1998, mens de var optaget af at stoppe terrorangreb mod Cuba og landets befolkning.

Siden 1959 er næsten 3500 cubanere blevet dræbt under terrorangreb, som blev gennemført af eksilcubanske terrorgrupper baseret i Miami i USA. Et af attentaterne var bombningen af et civilt cubansk fly i 1976, hvor 73 mennesker omkom. Andre attentater har været en serie hotelbomber i 1990'erne, som skulle ødelægge Cubas turistindustri og skade økonomien.

I 1990'erne sendte Cuba 5 mænd for at infiltrere terrorgrupperne i Miami i en hemmelig, men fredelig operation. I 1998 overdrog cubanerne en mængde dokumentation og beviser for gruppernes kriminelle aktiviteter til USA's forbundspoliti. Men i stedet for at arrestere terroristerne fængslede FBI de 5 cubanere og anklagede dem for sammensværgelse om at spionere mod USA.

Der blev gennemført en uretfærdig retssag. De 5 blev idømt brutale fængselsstraffe på mellem 15 år og to gange livstid. Som en ekstra straf er hustruerne til to af de 5 blevet nægtet adgang til at besøge deres mænd i fængslet – indtil videre i 15 år 6 måneder og 17 dage regnet frem til den 29. marts i år.

Efter at have afsonet den fulde dom blev René González og Fernando González løsladt i henholdsvis 2011 og 2014. De er nu hjemme i Cuba, hvorfra de engagerer sig i den verdensomspændende kamp for frihed og retfærdighed til deres fængslede kammerater.

Der er støttekomiteer for »de 5« i over 100 lande i hele verden.

Parlamentsmedlemmer – herunder medlemmer af EU-parlamentet – har underskrevet appeller til USA's præsident Obama om at gribe ind i denne politiske sag, som har været manipuleret fra første dag, og som nu er endt i en juridisk blindgyde uden flere udveje. Men Obama kan benåde og derved råde bod på den nylige, skandaløse afsløring, at USA's regering mellem 1998 og 2001 betalte journalister for at rapportere negativt i Miamis presse om de 5 cubanere for at sikre domfældelse og hårde straffe.

Juridiske eksperter i »FN's komité for vilkårlig fængsling« har kritiseret retssagen og konkluderet, at de 5 aldrig fik en retfærdig rettergang. Amnesty International har studeret sagen og er nået til samme konklusion. Amnesty kræver af USA, at der gennemføres en ny retssag et andet sted end i Miami, hvor økonomi, medier og retsvæsen kontrolleres af de samme magtfulde eksilcubanske grupper, der står bag terror mod Cuba.

Tolv Nobelprisvindere har sat deres navn på kravet om frihed og retfærdighed til de 5 cubanere.

Senest har tre dommere i forbindelse med en juridisk høring i London den 7. og 8. marts afsagt en kendelse, der fastslår, at »de 5« er ofre for et politisk justitsmord, og at alle bør løslades nu. Da USA's Højesteret har nægtet at behandle sagen er alle juridiske veje frem blokeret, hvorfor dommerne appellerer til præsident Obama om at han bruger sin præsidentielle adgang til at give benådning.

Høringen i London bliver nu fulgt op af en intensiv international kampagne, som skal øge presset på Obama for at han lytter til appellen fra London.

Der er også en komité for de 5 cubanere i Danmark. Den holder til sammen med Dansk-Cubansk Forening, Høffdingsvej 10, 2500 Valby.

Tre af de fem sidder stadig politisk fængslet i USA. Fagforeninger, politiske partier, menneskerets- og solidaritetsorganisationer og ethvert menneske, der går ind for fred og retfærdighed bør tage til orde mod denne uretfærdighed.

Læs mere på www.cubavener.dk & www.freethefive.org & www.antiterroristas.cu

Udtalelse fra Dansk-Cubansk Forenings generalforsamling den 29. marts 2014:

Solidaritet med Venezuelas folk – forsvar den lovligt valgte regering

Deltagerne i Dansk-Cubansk Forenings generalforsamling udtrykker sin bekymring for demokratiet og de sociale fremskridt, der er skabt i Venezuela siden Den Bolivarianske Revolution kom til magten ved et demokratisk valg i 1998.

Siden 1998 er landets ledelse fra præsidenten og til kommunalbestyrelsesmedlemmer blevet valgt og genvalgt ved 19 valg og folkeafstemninger. Én gang gik en folkeafstemning imod forslaget fra landets ledelse, og resultatet blev respekteret. Der kan ikke rejses retfærdig kritik af den demokratiske praksis i Venezuela, og den regeringsfjendtlige opposition, som skaber vold og ufred i Venezuela, bør fordømmes skarpt.

Det er forkasteligt at store internationale og danske medier spreder usandheder om den politiske konflikt i Venezuela og tegner et billede af, at volden er skabt af ordensmagten, mens de voldelige højrekræfter oftest blot omtales som utilfredse studenter. Faktum er, at det er et mindretal af unge og studerende fra velhaverfamilier, der anstifter det meste af volden. Det store flertal af landets unge og studerende er glade for, at de har fået adgang til uddannelse.

Der foregår på præsident Nicolas Maduros initiativ en dialog i Venezuela mellem myndighederne og den parlamentariske opposition. Et stort flertal på over 80 procent siger nej til vold og ja til demokrati og dialog.

De voldelige højrekræfter, der får positiv omtale i medierne og støtte fra USA, afviser at deltage i en dialog. De udgør trussel mod demokratiet og den sociale og økonomiske udvikling, der er skabt i Venezuela. Analfabetismen er udryddet, børnedødeligheden er nedbragt, arbejdsløshed og fattigdom er mere end halveret for blot at nævne enkelte eksempler.

Eksemplet fra Venezuela inspirerer i hele Latinamerika, og budskabet om, at en bedre verden er mulig, når mennesker i hele verden. Det budskab vækker dyb bekymring hos den elite – den ene procent, der sidder på værdierne og magten. Derfor opmuntrer og støtter denne elite i Venezuela, i USA og i andre lande de udemokratiske og voldelige kræfters forsøg på kup.

Forsvar det nye Venezuela, afvis volden og kupforsøgene. Solidaritet med det venezuelanske folks kamp for fred og fortsat social fremgang.



Klassekampens ændrede former (1. del)

Siden begyndelsen af 1980'erne har neoliberalismen fejret triumfer. Det har været neoliberalismens og ikke kommunismens spøgelse, der er gået igennem Europa. Når vi diskuterer strategi, er det derfor uomgængeligt at bruge kræfter på at forstå overgangen fra velfærdsstat til neoliberalisme.

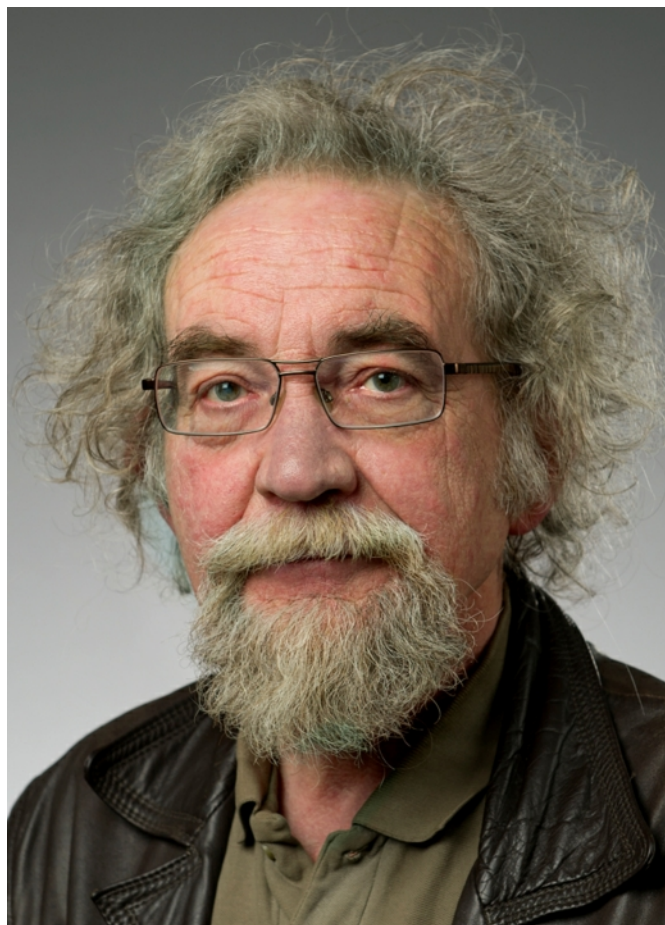
Af Niels Rosendal Jensen

Velfærdsstaten udvikledes efter 2. verdenskrig i forlængelse af sociale reformer fra 1890'erne. Velfærdsstaten var en aktivt regulerende stat, der greb ind i det økonomiske liv. Hensigten var at styre den økonomiske udvikling ved at klippe både toppen og bunden af de svingende konjunkturer. De tidligere konflikter mellem arbejderklasse og kapital erstattedes af et institutionaliseret samarbejde præget af kollektive overenskomster med lønarbejdet i centrum. Den polariserede klassestruktur blev usynlig, mens samfundet i stedet betragtedes som et hus med forskellige sociale niveauer. Eksempelvis kunne de fastansatte arbejdere opnå noget nær middelklassens levevilkår, og social opstigen gennem uddannelse var mulig. Samtidig blev det reproduktive kvindearbejde gjort samfundsmæssigt via udbygning af opdragelse, uddannelse og sundhedsvæsen. Velfærdsstaten pegede altså tendentielt på at skabe en offentlig sektor, der var undtaget markedskrav, hvor ydelser ikke betragtedes som varer, og hvor staten trådte til, når arbejdsløshed, længerevarende sygdom, alderdom osv. meldte sig. Lønarbejdet blev knyttet til stærke rettigheder til beskyttelse mod økonomiske udsving og med udvidelse af demokratisk deltagelse politisk, kulturelt, socialt og økonomisk. Velfærdsstaten oplevede groft taget sin storhedstid i årene fra 1957 (indførelse af folkepension) til 1983 (modernisering af den offentlige sektor).

Danmark ses i almindelighed som repræsentant for den nordiske model, der er præget af høje skatter og høj velfærdsstandard. Inden for denne tradition bidrager principperne om lighed og inklusion til en solidarisk kultur. Denne model er imidlertid under erosion og ved at blive erstattet af en anden, neoliberalistisk model.

Neoliberalisme er en politisk bevægelse, hvis grundtanke er, at markedsværdier gennemsyrrer alle aspekter af tilværelsen. Det omfatter ikke alene økonomiske, men også religiøse, etiske, politiske, personlige og uddannelsesmæssige dimensioner. Verden opfattes som en serie af transaktioner på markedet, der værdisætter alle menneskelige bestræbelser lige fra filosofi til sygepleje, fra religion til lovgivning, i form af kvantificerbare handler, som kan vurderes objektivt. Antagelsen er, at markedet udgør den mest effektive, mest formålstjenlige og mest brugbare struktur, som alle andre nødvendige kulturelle, politiske og uddannelsesmæssige strukturer bygges ovenpå.

Men neoliberalisme er mere end en økonomisk teori eller en politisk filosofi; det er også en måde at se virkeligheden på.



Alt, hvad vi foretager os, går ud på at producere og sælge »dimser«. Derved kan enhver menneskelig virksomhed nemt blive opgøres i en cost-benefit-analyse. Spørgsmålet lyder: Kan det betale sig?

Konkurrence går før samarbejde og opmuntrer hver enkelt til at forfølge sin egen lykke og på den måde skabe et »migAS«, som vil sælge alt (talenter, ejendom, evner, uddannelse osv.) for at opsamle points. Logikken er, at hvis hver enkelt skal maksimere hendes eller hans eget potentiale ved at samle sådanne meget eftertragtede points (sædvanligvis penge, men også grader, forfremmelser, titler, stemmer eller magt), så vil hele systemet have fordel af det.

Mens Gösta Esping-Andersen gjorde »dekommodificering« til særkendet ved velfærdsstaten, bruger David Harvey begrebet »commodification« (varegørelse) til at karakterisere konkurrencestaten. Det undergraver ikke alene individets egen værdi, men svækker også hele fællesskabet ved at marginalisere den enkelte og derved ødelægge fællesskabets sammenhængskraft. Mennesker, som udelukkende vurderes på den måde, kan uden videre udskiftes med andre. Dette fænomen kalder Harvey »den disponible arbejder«.

Neoliberalismens gennembrud kan tidsfæstes til årene 1978-1980, hvor en række begivenheder i forskellige dele af verden, herunder valget af politiske højreregeringer anført af Reagan og Thatcher i USA og England, indikerede et vendepunkt. I Danmark sætter vi starttidspunktet til 1983, hvor moderniseringen

af den offentlige sektor indvarsledes af Poul Schlüters regering. Neoliberalisme er altså først og fremmest en teori om politisk-økonomiske praksisser, som bygger på, at menneskeligt velbefindende bedst kan fremmes ved at liberalisere individuel frihed til virkelyst og iværksætteri inden for en institutionel ramme, som er karakteriseret af stærke rettigheder til privat ejendom, frie markeder og fri handel. Statens rolle er at skabe og beskytte en institutionel ramme, som passer til sådanne praksisser. Neoliberalisme er blevet hegemonisk som diskursmåde. Den har så gennemtrængende virkninger på tænkemåder, at den er blevet indoptaget i den *common sense* måde, mange af os fortolker, lever i og forstår verden på (Harvey)

Dette foranledigede Fukuyama til at proklamere historiens afslutning, hvor klassekonflikter, religiøs fundamentalisme og nationalisme ville udgøre levninger fra en ikke så gylden fortid, som definitivt var ladet bag os. Det viste sig som bekendt at gå helt anderledes.

Selvom neoliberalismens spøgelse har gået gennem Europa, er kommunismen jo ikke afgået ved døden. Men neoliberalismen har afstedkommet, at klassekampen er blevet vanskeligere. Klassesamarbejdet er opsagt ensidigt af arbejdsgiverne, hvilket har givet frit valg af arbejdskraft på alle hylder. Stadig flere udsættes for prekære arbejdsforhold præget af ustabilitet, korte kontrakter, dårlige arbejdsforhold osv. Arbejderne rammes af et magt- og kontrolsystem, som medvirker til at stabilisere det ustabile. Det ytrer sig f.eks. i, at randarbejdskraften selvdisciplinerer sig ved enten at håbe på at blive fastansatte eller ved at resignere. Disciplineringen af de fastansatte skabes ved at bruge de prekære stillede (angst for statustab og konkurrence), samti-

dig med at de udsatte disciplineres ved hjælp af de fastansatte (selektion, eksklusiv solidaritet). De fastansatte forsvarende deres egen status.

Det har indebåret en nedbrydning af lønarbejdermagten, som vi kendte den fra 1970'erne, og en tilsvarende genskabelse af træk af standsmagt gennem tilpasning som fleksibelt menneske eller disponibel arbejder.

På den måde er det sociale spørgsmål endnu engang trådt ind i det politiske centrum i kapitalistiske lande. Det indebærer, at teorier om klasser og klassekamp bliver mere væsentlige end før. Det ejendommelige er, at selv om neoliberalismen har betydet et afgørende skifte til større social ulighed og i øvrigt øget økonomisk magt til de herskende klasser, så har denne omfordeling fra bund til top endnu ikke udløst politisk omfattende modstand. Både de politiske venstrekræfter og fagbevægelsen har siden finanskrisens udbrud haft mere end vanskeligt ved at finde deres ben at stå og gå på. Hvordan man kan forklare det, diskuterer vi i anden del.

Forfattere citeret i artiklen:

Gösta Esping Andersen (1947), sociologi, professor i Barcelona, forfatter til *The Three Worlds of Welfare Capitalism* (1990).

David Harvey (1935), geograf, professor i New York, Marx-inspireret analyse af neoliberalismen i *A Brief History of Neoliberalism* (2005)

Francis Fukuyama (1952), professor ved Johns Hopkins University, forfatter til bogen *Historiens afslutning og det sidste menneske* (dansk 1993).

LØRDAG DEN 10. MAJ KL. 10-19

Arbejdermuseet, Rømersgade 22, København K

ARBEJDER HISTORIEN?

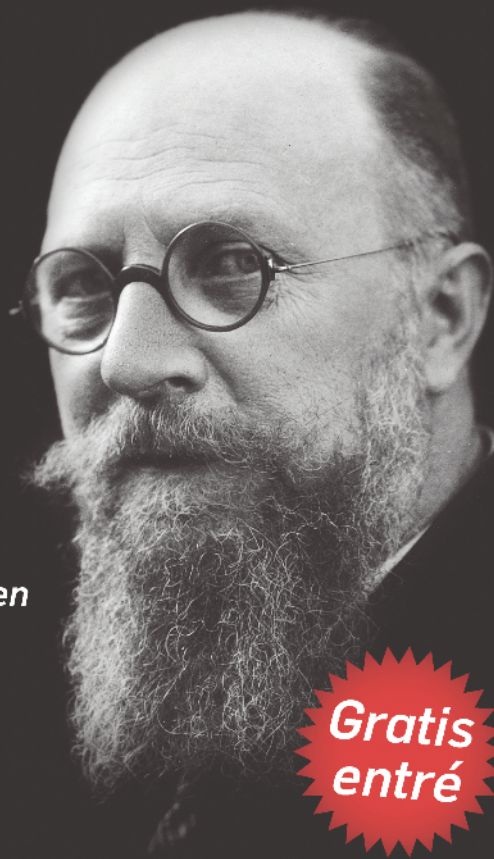
... spørger Stauning
på sin -profil

En festival om, hvad der rykker i arbejderhistorien

ARRANGØR:

Selskabet til Forskning i Arbejderbevægelsens Historie
i samarbejde med Arbejdermuseet & ABA

www.sfah.dk



**Gratis
entré**

Status i enhedsprocessen

Vedtaget på medlemsmøde i DKP Hovedstaden

Enhed blandt danske kommunister er et officielt mål for alle K-partier. I 2011 begyndte et nyt forsøg med et brev fra KP i D til DKP, hvori det blev foreslået, at KP i D og DKP skulle genforenes. Der stod intet om de politiske forskelle, som stammer fra den oprindelige splittelse, nemlig DKP's beslutning om sammen med VS og SAP at danne Enhedslisten. Da de samme meningsforskelle stadig eksisterer, gik vi i DKP ud fra, at KP i D ville være fleksibel på dette punkt. På de første fælles medlemsmøder fandt vi ud af, at det ikke var tilfældet. Den ene taler efter den anden fra KP i D tordnede imod Enhedslisten og »dobbelt medlemskab« – en fælles holdning, som alle medlemmerne i henhold til deres tolkning af den demokratiske centralisme havde pligt til at føre frem på fællesmøderne.

Men på det sidste fællesmøde var der alligevel bred enighed om at fortsætte genforeningsprocessen. Der vedtog vi enstemmigt en fælleserklæring, som efterfølgende – igen enstemmigt – blev vedtaget på de to partiers kongresser i 2012: *»Bestræbelserne for en genforening«* skulle fortsættes igennem det partimæssige samarbejde og *»afholdelse af fælles studiekredse/skolingsarbejde, afholdelse af fælles medlemsmøder, regionsmøder og lignende. I denne proces søges uoverensstemmelserne afklaret.«*

KP i D's kongres tog også stilling til et forslag fra en afdeling om en umiddelbar sammenslutning af de to partier. En tredjedel stemte for. Blandt dem, som ikke stemte for, var der også mange, som gik ind for en genforening. De følte sig dækket ind af den gradvise vej til enhed, som fælleserklæringen lagde op til. Men den vedtagne resolution blev imidlertid kort tid efter kongressen tilsidesat af KP i D's ledelse. Det er således ikke kongressen, som i henhold til KP i D's fortolkning af demokratisk centralisme er den besluttende myndighed i KP i D. Hvordan ville kongressen have stillet sig, hvis den havde vidst, at afstemningen kun på papiret godkendte fortsatte fællesmøder og samarbejde, men reelt betød en afvisning af fremtidige fællesmøder – og nu også samarbejde om K-festivalen?

Vi havde forhåbninger til de vedtagne fællesmøder og studiekredse. Vi ville have inddraget studier af, hvad Lenin og Dimitrov foreslog om relationerne imellem kommunister og andre dele af arbejderbevægelsen. Begge advarede mod faren for, at kommunister i den kapitalistiske verden isolerede sig i små sektariske cirkler, som var ude af stand til at øve politisk indflydelse. Sådanne studier ville efter vor mening bidrage til en kommunistisk enhed, som kunne finde sin rette plads på den danske venstrefløj. Men de fælles studier har KP i D's ledelse sluppet udenom ved at tilsidesætte deres enstemmigt vedtagne kongresresolution.

Et nyt forsøg

Da vi i DKP's hovedstadsregion ikke ønskede at lade stå til og

acceptere tingenes sørgelige tilstand, tog vi sagen op med landsledelsen. Vi ønskede en ny henvendelse til både KP og KP i D. Landsledelsen opfordrede os til at gøre det i København. Det gjorde vi, og vor henvendelse er vist i bilag 1.

KP i D's svar er vist i bilag 2. Det hævder, at der i DKP ikke var nok opbakning til en genforening. Det er ikke korrekt. I DKP var der stor opbakning til en genforening. Nogle foreslog, at KP skulle inviteres med; men da vi var klar over KP i D's følelser overfor KP, svarede vi positivt på KP i D's invitation – med den hensigt at rejse spørgsmålet om KP's inddragelse på et passende tidspunkt senere.

Hvis KP i D fortolker spørgsmålet om »opbakning« som værende ensbetydende med et forbud imod medlemskab af Enhedslisten, så er påstanden naturligvis korrekt. Men det er ikke korrekt, at der ikke forelå noget forslag til en løsning fra DKP's side. Vort forslag var – og er stadig – at tillade de af vore medlemmer, som fandt det nyttigt at deltage i Enhedslisten, at fortsætte hermed. Ingen skulle forpligtes. KP i D's svar til dette forslag var et krav om, at ingen måtte være medlem af Enhedslisten. Det ville betyde en eksklusion af mange DKP-medlemmer – herunder de ni medlemmer, som ved valget 19/11 2013 blev medlemmer af kommunalbestyrelser. Er det på den måde, vi skal vise vor »opbakning« til en genforening?

KP's respons

Fra KP fik vi intet svar. Vi havde stilet henvendelsen til KP's Københavnsledelse på landsledelsens adresse i Ryesgade. Forsøg på at mødes for at forberede fællesmøder i København blev mødt med undvigende svar. En opringning til KP's formand resulterede i en lektion om formaliteter: Hvis det var DKP's landsledelse, som stod bag henvendelsen, så skulle den rettes til KP's landsledelse. Hvis det var DKP's Københavnsledelse, så skulle den rettes til KP's Københavnsledelse. Da vor henvendelse var sendt fra Københavnsledelsen, men på opfordring af landsledelsen, opfyldte den ikke KP-formandens helt klare og logiske betingelser. Han sagde iøvrigt, at han havde svaret på vort brev. Et sådant svar har vi ikke modtaget. Vi har forstået på andre medlemmer af KP, at han benægter at have modtaget et brev fra DKP.

K-festival

I de sidste par år har K-festivalen været arrangeret af KP i D og DKP i fællesskab. Vi havde på nogle møder rejst spørgsmålet om KP's deltagelse. Responsen var følelsesladede anklager imod KP's arbejdsfacon. Men vi besluttede alligevel at rette skriftlig henvendelse til KP i D med forslaget om KP's deltagelse, se bilag 3. Svaret findes i bilag 4. Ikke blot KP er fundet uegnet til deltagelse i K-festivalen. Et forslag om at invitere KP med er nu så utilstadeligt, at bare det at fremsætte det også har diskvalificeret DKP.

Hvad kan der nu gøres?

I DKP føler vi, at vi nu har løbet linen ud. KP og KPID henholder sig til, hvad de kalder demokratisk centralisme – et begreb, de iøvrigt selv fortolker forskelligt. Fælles for dem er, at de benytter en organisationsform til at løse ideologisk spørgsmål. De tror hver især, at netop deres parti repræsenterer den »rigtige« kommunistiske politik og derfor er udset til at lede Danmark frem til socialisme. Vi andre skal blot give op og i stedet deltage i deres »skolingsrækker« for at blive skolet i deres politik.

Den kommunistiske verdensbevægelse er uafklaret om mange spørgsmål. Den er blevet splittet, fordi nogle insisterer på, at de alene har ret, og at deres synspunkter skal accepteres af hele partiet. Splittelse, sekterisme og isolation er følgen. Der er kun én vej ud af det dødvande, den kommunistiske bevægelse i

Danmark er løbet ind i. Det er en fælles debat på møder, studiekredse og et skriftligt debatforum. Kun ad denne vej kan vore uoverensstemmelser afklares. De, som modarbejder en sådan afklaringsproces, påtager sig ansvaret for, at den hidtidige splittelse og stagnation fortsætter.

Det er åbenbart, at vi ikke har kunnet trænge igennem med dette budskab. Selv om alle taler om kommunistisk enhed og erklærer sig enige i nødvendigheden af en debat, så er det partiloyaliteten, som råder i KPID og KP. Derfor finder der ingen praktiske skridt sted. Det er vort håb, at dette »nødråb« vil blive hørt af tilstrækkelig mange kommunister, så vi kan komme videre.

Danmarks Kommunistiske Parti,

Distrikt Hovedstadsregionen

Vedtaget på medlemsmødet d. 17. marts 2014

Bilag 1

Danmarks Kommunistiske Parti,

Distrikt Hovedstadsregionen

Frederikssundsvej 64, 2400 København NV

tlf. 3391 6644, dkp@dkp.dk 29. maj 2013

Kommunistisk Parti

Afdelingerne i Hovedstadsområdet

Ryesgade 3 F

2200 København

Gode kammerater!

Vi har i DKP's distrikt hovedstadsregion diskuteret situationen i den kommunistiske bevægelse i Danmark.

Vi havde håbet på en genforening af KPID og DKP, og at det ville blive begyndelsen til en forening med KP og andre danske kommunister. En vigtig årsag til, at dette og tidligere forsøg på enhed ikke lykkedes, var, at man søgte en hurtig organisatorisk sammenslutning uden en forberedelsesperiode, hvorunder de mange emner, som der er uenighed om blandt kommunister, studeres og diskuteres. Vi finder det derfor nødvendigt at benytte en vej til kommunistisk enhed, som er fleksibel og fremmer en afklaring igennem en åben debat imellem de forskellige synspunkter.

Spørgsmålet om Enhedslisten er et sådant emne. I DKP har vi besluttet, at medlemmerne selv afgør, om de har tid og kræfter til et engagement i EL. Hvis DKP accepterer kravet om at, at alle medlemmer skal opgive medlemskab af EL, vil mange vælge EL. Vi finder det ikke rimeligt at forlange, at vejen til enhed blandt kommunister skal begynde med, at DKP splittes. Vi forventer, at andre respekterer dette, ligesom vi respekterer andres holdning til EL. Det hindrer ikke praktisk samarbejde eller en frugtbar debat om dette og andre uafklarede spørgsmål.

Det var faktisk også den konklusion, KPID og DKP nåede frem til på fællesmødet, da det blev klart, at spørgsmålet om EL forhindrede en hurtig organisatorisk sammenslutning – en konklusion, som efterfølgende blev enstemmigt vedtaget på de to partiers kongresser i 2012:

»De to partier fortsætter det samarbejde, som har fundet sted gennem de senere år om udadvendte aktiviteter, og sideløbende udbygger samarbejdet partimæssigt gennem afholdelse

af fælles studiekredse/skolingsarbejde, afholdelse af fælles medlemsmøder, regionsmøder og lignende, med henblik på en genforening af de to partier i et genforenet kommunistisk parti. I denne proces søges uoverensstemmelserne afklaret.«

Da vi i DKP modtog henvendelsen fra KPID foreslog nogle, at KP straks skulle med i samlingsbestræbelserne. Men vi undlod at rejse dette forslag overfor KPID og accepterede dets indbydelse til forhandlinger om sammenslutning – med den hensigt senere at inddrage KP. Nu da det står klart, at enhed og organisatorisk samling er en gradvis proces, foreslår vi, at alle tre partier deltager.

Vi tog forslaget op på et møde i DKP's landsledelse. Der var enighed om, at de praktiske muligheder var bedst i København, hvor der allerede er et samarbejde i gang om forskellige aktiviteter. Derudover bør vi også afholde regelmæssige fælles medlemsmøder og studiekredse om emner, vi finder relevante. Landsledelsen opfordrede os derfor til at tage de nødvendige skridt.

Vi frygter, at hvis vi ikke genoptager processen, og hvis vi ikke gør det på den rette måde, vil der igen gå en lang årrække med fortsat splittelse og stagnation. Vi anmoder derfor KP og KPID i hovedstadsområdet at udpege repræsentanter, som kan mødes med os til et forberedende møde.

I forbindelse med vores valgsamarbejde i Københavns kommune foreslår vi, at afholde et fælles aktivmøde for kammerater i vores tre partier vedr. kommunalpolitik og vores fælles K-liste. Vort næste medlemsmøde i København afholdes d. 17. juni kl. 19 i Bogcafeen. Temaet er »Den fagpolitiske situation på det offentlige område« indledes af Ane Søegaard (DLF). Vi inviterer alle interesserede til at deltage i dette og også fremtidige møder.

Vi håber at høre positivt fra jer!

Med kammeratlig hilsen

Gerhard Wehlitz, tlf. 3063 7118, gew@live.dk

Vores henvendelse er også sendt til Kommunistisk Parti i Danmark, Afd. Amager, Amagerland, Indre By, Nord Vest, Kbh. Vest, Vestegnen, Nordsjælland, Frederikssundsvej 82, 2400 København NV.

Bilag 2

Kommunistisk Parti i Danmark.
Frederikssundsvej 82,
2400 NV

Gode kammerater

Tak for jeres brev, som vi har behandlet på et landsledelsesmøde med deltagelse af formændene for afdelingerne. Også vi var kede af at bestræbelserne på en genforening mellem vores to partier mislykkedes. Vi vil dog understrege, at der ingen intentioner var fra vores side om at fortsætte med KP. Som bekendt undersøgte vores parti tidligere mulighederne for en sammenslutning, som viste os at såvel det teoretiske grundlag, arbejdsfacon, og opfattelsen af princippet om demokratisk centralisme, lå langt fra vores parti. En sammenslutning af de to partier var dømt til at mislykkes, ligesom et fælles parti ikke ville kunne fungere. Og så er det jo til skade for både arbejderklassen og den kommunistiske bevægelse.

Vi mener ikke, at årsagen til at vores to partiers forsøg på en genforening mislykkedes var, at »man« søgte en hurtig organisatorisk sammenslutning. Vi så og ser ikke, større problemer på det politiske plan, hvilket blev bekræftet på møderne rundt om i landet. Derfor har vi da også kunnet samarbejde om en række

sager gennem årene. Problemet var på den ene side, at der i DKP ikke var nok opbakning til en genforening, hvilket stod klart på DKPs kongres. Det andet konkrete problem var, som I selv skriver, forholdet til medlemskab af Enhedslisten - som for øvrigt selv har en diskussion om rigtigheden af sideløbende medlemskab af andre partier.

I vores parti og på vores kongres havde vi indgående diskussioner om forskellige muligheder for at løse dette problem. Vi måtte konstatere at der ikke lå nogen forslag til løsning fra DKPs side. DKPs kongres vedtog tvært imod at fortsætte denne strategi, som så ligger fast i indeværende kongresperiode. Det har vi taget til efterretning, og det er således en eventuel diskussion der skal foregå i DKP og Enhedslisten.

Vores partikongres vedtog vores strategi og en arbejdsplan, som vi arbejder med at udføre på vores medlemsmøder og ledelsesmøder. Naturligvis bør vi fortsætte vores gode samarbejde, og vi er altid åbne for forslag til fælles udadvendte aktiviteter, ligesom vores skolingsrækker altid er åben for både DKPs medlemmer og andre interesserede, ligesom vores fælles sommerskoling på Nordisk sommerlejr.

Med kammeratlig hilsen

På Hovedstadens partiafdelingers vegne

Betty Frydensbjerg Carlsson

Bilag 3

KPiD
Frederikssundsvej 82
2400 København NV
Att.: Betty Frydensbjerg Carlsson
Landsledelsen
København, 28. november 2013

Gode kammerater

DKP's Landsledelse evaluerede bl.a K-Festival 2013 samt forslag til K-Festival 2014 på sit møde den 16. -17. november 2013.

Landsledelsen besluttede at foreslå følgende ændringer til K-Festival 2014:

- At arrangørkredsen udvides med Kommunistisk Parti,
- At der udarbejdes et budget, der balancerer,
- At Københavns Kommune søges om tilskud,
- At der arbejdes på, at Festivalen får et større politisk indhold, end tilfældet har været de seneste år.

Landsledelsen nedsatte et udvalg, der vil udgøre DKP's kommende Festivalledelse, udvalget består af følgende kammerater: Gerhard Wehlitz, Henning Jakobsen, Ejnar Olgenkjær, Jacob Jensen, Brian Grønvold.

Kammeratlig hilsen

på LL's vegne

Gitte Thomsen

Næstformand

Bilag 4

Kommunistisk Parti i Danmark. Frederikssundsvej 82, 2400 NV
Tlf. 38 88 28 33. E-mail: kp@d@kommunisterne.dk

DKP Landsledelsen v/

Mail til: Partikontor, Henrik Hedin, Gitte Thomsen 9/1-14

Gode kammerater

I forbindelse med Landsledelsens budgetlægning for 2014, herunder K-festival, fremlagdes Jeres brev af 28. november-13.

Jeres brev vakte en del forbløffelse, idet alle punkterne allerede har været diskuteret i både Festivalledelsen og på et fællesmøde mellem vores to partiledelser.

For at starte bagfra: K-Festival 2013 havde det kommende kommunal- og hovedstadsrådsvalg som hovedoverskrift og – indhold. Derudover var det politiske indhold international solidaritet, fred og de politiske agitationsboder samt taler af parti-formændene. Vi modtog ikke andre forslag til politisk indhold i festivalledelsen fra Jer!

Da vi sidste år blev gjort opmærksom på at Københavns kommune har en pulje til støtte for sådanne arrangementer, søgte vi omgående. Vi var imidlertid for sent ude, som I ved fra festivalledelsen, ligesom at vi allerede har søgt for 2014.

Som I ligeledes ved, kan der ikke laves hverken et brugbart eller realistisk budget for festival der balancerer. Festivals indtægter er meget afhængige af vejret og dermed antal deltagere. Det har selvfølgelig været en glæde, at udgiften til festival har været stadig faldende igennem de senere år. Men uanset

dette, har vores landsledelse hvert år vedtaget at afsætte penge til afholdelse af K-festival på agitationskontoen. Således også for i år.

Slutteligt: Vi har tidligere orienteret Jer om at vi ikke ønsker at udvide arrangørkredsen med KP, på baggrund af dårlige erfaringer, ikke mindst i forbindelse med deres manglende arbejdsindsats og engagement i så stort et arbejdsprojekt, som forberedelse, afholdelse, nedpakning og økonomisk og materiel efterbehandling en festival er.

Gode kammerater. Vi har haft et godt og kammeratligt samarbejde med de DKP kammerater, der har deltaget i Festivalarbejdet. Men landsledelsen opfattede Jeres brev som en »pæn måde« at sige fra på. Det er i orden, og vi har således afsat penge på vores budget til at bære udgiften alene, og håber I vil deltage i Festival som gæster.

På landsledelsens vegne med kammeratlig hilsen
Betty Frydensbjerg Carlsson



Lenin sagde til europæiske kommunister, at betingelsen for virkelig demokratisk centralisme er "den rigtige politiske strategi og taktik ... Uden disse betingelser bliver forsøgene på at skabe disciplin uundgåeligt til en fiktion, en frase, et narrespil." (Radikalismen) Statuen står foran universitetet i Minsk. Foto: Skub

Der indkaldes til

Udvidet landsledelsesmøde i DKP

Sted: BJMF, Møllegade 26, Kbh. Valby

Tid: 3.-4. maj 2014

Lørdag mødestart kl. 13. Der skal vedtages *budget for 2014*, og derefter behandles *EU-parlamentsvalget og folkeafstemningen om patentdomstolen*. Oplæg ved Ole Steenberg.

Søndag kl. 9 *afrunding af strategiudviklingsåret og opstart på partiopbygningsåret* med udgangspunkt i en *debat om den politiske situation og den storpolitiske udvikling*. Hvordan skal vi bedømme magtskiftet i Ukraine og de reaktioner, det har affødt i landets russiske områder, mest akut på Krim? Og hvad med Syrien? Det ligner en sejr for de kræfter, vi har støttet med sidste års oplysningskampagne. Skal denne kampagne føres videre i en ny runde solidaritetsarrangementer for det kæmpende Syrien? Eller er der måske snarere behov for en solidaritetsindsats omkring Ukraine/Krim? Og herhjemme: Hvilken vej peger opløsningstendenserne i Socialdemokratiet? Oplæg ved Henrik Stamer Hedin.

Under partiopbygning hører *organisatoriske spørgsmål* som den netop igangsatte kampagne for *Skub* og en oprustning af partiets lokale organisationer, især de svageste.

Senere lægges der op til en principiel debat om *Enhedslisten*. De intentioner, der lå bag oprettelsen af Listen i sin tid, var af to forskellige slags: For nogle var det et spørgsmål om at komme væk fra den kommunistiske identitet og lade DKP indgå i et nyt socialistisk parti; andre så derimod Listen som blot et valgteknisk samarbejde, en måde at snyde valgloven på. Disse to målsætninger blev aldrig rigtig hverken forsonede eller afklarede indbyrdes, og derfor har vi haft svært ved at formulere entydigt, hvad det er for et politisk perspektiv, vi ser i Enhedslisten. Følgen har bl.a. været, at Enhedslisten på sit årsmøde i år skal behandle et forslag rettet mod dobbeltmedlemskab. Der vil på landsledelsesmødet blive lagt op til en erklæring eller et manifest omkring Enhedslisten og til en plan for, hvordan vi bekæmper det nævnte forslag.

Mødet forventes at slutte kl. 15.

Mødet er åbent for alle medlemmer af DKP.

Til lykke!

Peder Pedersen, Tilst ved Århus, tidligere landsledelsesmedlem og formand for DKP's Midtjydske Distrikt, fejrede sin 80 års fødselsdag den 21. marts. Som man ser på billedet fra festligheden, holder Peder stadig fanen højt.

Redaktionen sender sine bedste, om end forsinkede, lykønskninger.

Henrik Stamer Hedin



Fagligt Udvalg:

Nej til tre års ørkenvandring

Med de indgåede OK-forlig er der lagt op til tre års ørkenvandring for dansk arbejderklasse. Efter flere års reallønnedgang for mange danske arbejdere var der forventning om fornyet fremgang ved dette års overenskomstforhandling. Sådan skulle det åbenbart ikke være. Højest sandsynligt betyder de indtil nu indgåede aftaler på normallønsområdet fortsat reallønsnedgang. Et afgørende gennembrud i kampen for overenskomster til alle – og mod social dumping – er endnu ikke opnået. Malernes aftale om forbedrede værnebestemmelser blev tværtimod underkendt af DA. Fagligt aktive HK'ere fører fortsat kampagne mod 50%-reglen, der betyder manglende overenskomstdækning for mange. Samtidig er det ikke lykkedes at bremse alle arbejdsgivernes angreb på arbejdstiden. Derfor har både elevatormontører og rørsmede undsagt Industri-forliget, der forringer reglerne for hvornår udekørende ansatte er mødt på arbejde. Forbedringer på bl.a. barsel, efteruddannelse og mulighed for kontrol med vikarers ansættelsesforhold er alt for små til at retfærdiggøre et ja til forligene. En 3-årig OK-periode og sammenkædningsreglerne gør sagen helt klar.

DKP's Faglige Udvalg anbefaler et klart nej til de indgåede OK-forlig.

Kommentar til ændringsforslag til Enhedslistens arbejdsplan:

Gammel vin på nye flasker

Nedenstående dokument er et indlæg i den igangværende diskussion i Enhedslisten om muligheden for dobbelt medlemskab af Enhedslisten og *andre partier*. Da DKP er en af de oprindelige medstiftere af Enhedslisten i 1989 og mange medlemmer af DKP også arbejder politisk i Enhedslisten, har DKP's Forretningsudvalg fundet det betimeligt at blande sig i denne diskussion, hvor en række enkeltmedlemmer af Enhedslisten først foreslog et forbud mod dobbelt medlemskab indført i Enhedslistens vedtægter på det forestående årsmøde i Enhedslisten i Bededagsferien. Efter at dette forslag har mødt en del modvind, har flere af de samme medlemmer og andre stillet et nyt årsmødeforslag, denne gang til Enhedslistens arbejdsplan, hvor der foreslås en diskussionsproces frem mod en indførelse af forbud mod dobbelt medlemskab gældende fra årsmødet i 2015. Det er dette forslag, som dokumentet kommenterer.

En række forslagsstillere har tidligere stillet et ændringsforslag til Enhedslistens vedtægter, der forbyder medlemskab af *andre partier*.

Nogenlunde samme personkreds står nu bag et ændringsforslag til Enhedslistens arbejdsplan om en diskussionsproces frem mod årsmødet i 2015, hvor et forbud så skal indføres. En diskussionsproces, der ifølge forslagsstillerne har til formål at få partierne IS, DKP og SAP til enten at nedlægge sig selv eller omdanne sig til en »løser organisationssstruktur« – alternativet er jo så eksklusion fra vores fælles Enhedsliste:

- En Enhedsliste, der i formålsparagraffen bl.a. skriver: Enhedslisten opfatter det som en afgørende opgave at sikre samarbejde på venstrefløjen og samling af røde og grønne kræfter.
- En Enhedsliste, der med ovennævnte formål blev dannet i 1989 af partierne Socialistisk Arbejderparti (SAP), Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) samt Venstresocialisterne (VS).

Forslagsstillerne stiller en række betingelser for en »løser organisationssstruktur« eksistens i Enhedslisten. Det er i sig selv en selvmodsigelse, da Enhedslisten for længst har afskaffet muligheden for partiers eller andre organisationers *kollektive medlemskab* af Enhedslisten.

Forslagsstillerne kræver således, at »man« *primært* satser på Enhedslistens organisatoriske og politiske opbygning og ligeledes *primært* rekrutterer medlemmer til listen. Det vil nu næppe være gavnligt for *samarbejde(t) på venstrefløjen og samling(en) af røde og grønne kræfter*, hvis f.eks. hovedaktiviteten i DKP blandt de DKP-medlemmer, der også er medlemmer af Enhedslisten, skulle bestå i at uddele indmeldelsesblanketter til Enhedslisten på DKP's medlemsmøder. På samme måde som det ikke er DKP's opfattelse af enhedsarbejde at man skal »gå på strandhugst« i Enhedslisten for at hverve nye medlemmer.

Forslagsstillerne kræver endvidere, at »man« ikke uafhængigt af Enhedslisten har internationale forbindelser, som for-

pligter til en anden politisk strategi end Enhedslistens – samt at »man« ikke forpligter sine medlemmer til at arbejde for en væsentlig anden politik end Enhedslistens og ikke udadtil agerer (eller betegner sig) som et parti. Vedrørende de forpligtende internationale forbindelser kan vi berolige forslagsstillerne med at 3. Internationale (Komintern) blev nedlagt i 1943. DKP deltager naturligvis gerne på internationale møder med andre progressive kræfter, men forpligter sig ikke udover de fælles erklæringer og besluttede konkrete markeringer, f.eks. af 1. maj, 8. marts, 100-året for 1. Verdenskrig i år osv. DKP blev stiftet i 1919 og har ingen planer om at ophøre med at være et politisk parti med selvstændige holdninger, en selvstændig presse og en usekterisk, fælles indsats i klassekampen sammen med andre progressive kræfter – i blandt andet Enhedslisten. Det betyder naturligvis, at DKP bl.a. ikke pålægger kammerater med tillidshverv i Enhedslisten at modarbejde trufne beslutninger i selvsamme liste. Samtidig anerkender vi retten til kritik og selvkritik i DKP, og forventer også at finde en sådan ret i de fora, vi arbejder i, herunder i Enhedslisten – men også i *de folkelige bevægelser*, som forslagsstillerne kræver tilstedeværelse i *på disse bevægelseres egne præmisser og for disse bevægelseres egne formål*. Således er vi tilstede i den stærkeste folkelige bevægelse, fagbevægelsen, uden f.eks. at udtrykke en opbakning til Dansk Metals EU-begejstrede linje. Så ukritisk på *bevægelsernes egne præmisser*, forventer vi nu heller ikke, at forslagsstillerne ønsker, at vi arbejder.

Forslagsstillerne kræver, at »man« ikke har medlemmer, som ved valg opstiller (eller anbefaler at stemme) på andre lister, end Enhedslisten (eller hvad Enhedslisten nu måtte anbefale). DKP har siden 2005 haft en 3-delt parlamentarisk strategi. Til Folketingsvalg støttes Enhedslisten (liste Ø), som DKP som nævnt var med til at stifte i 1989. Til EU-parlamentsvalg støttes Folkebevægelsen mod EU (liste N), som DKP var med til at stifte i 1972. Ved lokale valg fastlægges DKP's strategi (som det altid har været tradition) af de relevante lokale organisationer. Støtten til liste Ø ved Folketingsvalg og liste N ved EU-parlamentsvalg forventer vi ikke at måtte revurdere indenfor al overskuelig fremtid. Vedrørende lokale valg forventer vi naturligvis, at DKP's lokale organisationer agerer ansvarligt overfor enhedsarbejdet i Folkebevægelsen og Enhedslisten.

Endelig kræver forslagsstillerne en organisationskultur, der er forenelig med Enhedslistens. Til orientering er hér DKP's formålsparagraf: *Ideologisk bygger DKP på den dialektiske og historiske materialisme som udviklet af Marx i samarbejde med Engels og senere videreudviklet af Lenin og en række andre tænkere op gennem det 19. og 20. århundrede. Partiets mål er, som redskab for arbejderklassen og andre udbyttede lag, at samle folket for at afskaffe det kapitalistiske samfund og opbygge et socialistisk, hvor det ene menneskes udbytning af det andet afskaffes, og hvor udviklingen hen imod et klasseløst samfund indledes. Partiet samarbejder nationalt og internationalt med kommunistiske partier og arbejderpartier som et solidarisk led i den globale klassekamp – mod imperialismen og*

krig for fred og socialisme. En sådan partikultur, der sætter klassekampen i centrum for alle aktiviteter, skulle gerne være højst foreneligt med Enhedslistens organisationskultur, skulle vi mene...

Samlet set er kravene om ophør med egen partimæssig identitet, ageren og ytring i klassekampen imidlertid uantagelige for DKP og ikke et bedre forslag end det oprindelige årsmødeforslag til vedtægterne. Det er gammel vin på nye flasker – og vil i givet fald betyde et alvorligt tilbageslag for bestræbelserne på at samle venstrefløjen og dermed desværre en *kvalitativ* svækkelse af både Enhedslisten og DKP.

DKP's Forretningsudvalg opfordrer derfor til en afvisning af forslaget og til den danske venstrefløjs, herunder de kommuni-

stiske partiers, fælles opslutning om Enhedslisten og dennes nuværende formålsparagraf:

Enhedslisten vil arbejde for skabelsen af et socialistisk demokrati i Danmark og internationalt. Enhedslisten opfatter det som en afgørende opgave at sikre samarbejde på venstrefløjen og samling af røde og grønne kræfter.

Enhedslisten vil arbejde for venstrefløjensrepræsentation i Folketinget.

Vedtaget på møde i DKP's Forretningsudvalg, lørdag den 5. april 2014

fortsat fra side 9

stabilitet, men helt ærligt, hvis vi ser på, hvordan EU agerer i den globale verden, så er det jo ikke ligefrem styret af netop dét. Derimod er EU mægtig optaget af at forsvare sine egne interesser og i at lave aftaler, der kommer netop EU til gode. Tænk bare på handelsaftalen med Marokko om, at EU gerne må overfiske i Vestsahara, selv om Marokko har besat Vestsahara ulovligt. Eller tænk på, at EU solgte våben til Gaddafi mod at han skulle stoppe flygtninge før de nåede EU's grænser.

I Folkebevægelsen mod EU har vi brugt pladsen i parlamentet til at protestere i forbindelse med blandt andet forskning i droner. Men derudover er parlamentet i store træk sat uden for diskussionen af den militære udvikling – det er noget, der først og fremmest ligger hos Det Europæiske Råd. Men det er klart, at vi bruger pladsen til at råbe op og protestere, og vi er rigtig glade for den danske militære undtagelse, den betyder i det mindste, at Danmark ikke deltager i dette vanvidsprojekt.

Prøv Arbejderen gratis i 3 uger!

Som det sidste danske dagblad med rødder i arbejderbevægelsen er Arbejderen avisen for dig, som vil forstå verden for at forandre den

>> ARBEJDEREN.DK/3-UGER



Sæt en hilsen i Skub!

Hvorfor ikke sende en maj- eller nytårshilsen til gode venner og kammerater gennem DKP's blad *Skub*? Eller for den sags skyld en fødselsdags- eller julehilsen eller en hilsen til en helt femte mærkedag? Det koster kun en halvtredser.

Majhilsener bringes (hvis de er rettidigt indsendt) i aprilnummeret, nytårshilsener i januarnummeret. Julehilsener vil kunne bringes i novembernummeret, festivalhilsener i augustnummeret.

Hilsener indsendes enten til partikontoret (dkp@dkp.dk) eller til redaktørens e-adresse hedin@c.dk. Hilsenen må højst fylde 1/16 side, svarende til ca. 300 tegn, hvis teksten står kompakt – men det vil i reglen være en fordel med lidt luft, dvs. en noget kortere tekst. Det er ikke nødvendigt, at du selv sætter teksten op. Pris 50 kr.

Redaktionen

Manuskripter til Skub

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Alle danske kommunister

og venner af den kommunistiske presse
ønsker en glædelig

1. maj

Enhed er vejen til sejr

Danmarks Kommunistiske Parti



Kommunistisk Parti

Stop social dumping

Forsvar reallønnen

NEJ til patentdomstolen

x ved liste N



SOCIALISME ER FREMTIDEN

**Styrk EU modstanden
Agitér for Folkebevægelsen**

X Liste N

Stop krigsmagerne

Bekæmp NATO

Gør noget for freden

**Kommunistisk Parti i Danmark –
Månedssbladet Kommunist
www.kommunisterne.dk**



GOD 1. MAJ

USA UD AF KOREA!

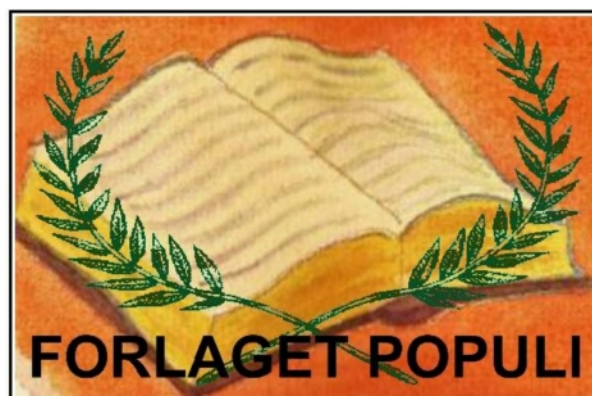
STØT DEN SOCIALISTISKE
OPBYGNING I KOREA!

STØT KOREAS UAFHÆNGIGE
OG FREDelige GENFORENING!

STYRK DEN INTERNATIONALE
SOLIDARITET!



VENSKABSFORENINGEN DANMARK - DEN
DEMOKRATISKE FOLKEREPUBLIK KOREA
dk-korea@inform.dk - www.dk-korea.dk



**Bøger om marxisme, samfundsforhold,
filosofi og historie.**

Se bibliotek.dk – Lars U. Thomsen.

Program 1. maj 2014 i Aarhus:

Rådhuspladsen kl. 12.00

Talere:

Benny Andersen, formand Socialpædagogerne i Danmark
Grete Christensen, formand Dansk Sygeplejerske Råd
Lars Olsen, debattør - forfatter

Musik og underholdning:

Addisabbaband
Rap og Battle med Ham den Lange, Henrik Hass og Rødhætte
Smedekoret Vulcan

Demonstrations optog kl. 13.30

Kutjeza - faner - fest - folk og farver

Tangkrogen kl. 14.00

Store Scene:**Talere:**

Lasse Quvang, Socialdemokraterne - kandidat til EP
Nikolaj Villumsen, Enhedslisten - Folketingsmedlem
Tonny Hansen, SF - kandidat til EP + formand LO Sydfyn
Henrik Stamer Hedin, formand DKP
Siri Hansen, Socialrådgiver - 3F

Musik:

Ram&Sjang
Smedekoret Vulcan
David Rovics
Combo Vibes
Remedy

Andre aktiviteter i Tangkrogen:

Børneland, Ældrejernet, Ungdomstelt, Faglige og Politiske telte,
Freds & Solidaritets scene, "Rød Plads" - Boder, Salg af mad & drikke



Århus



Gaven til den garvede partikammerat

Agitprop-udvalget præsenterer en ny DKP T-shirt med motiv, duer og næve, en symbolsk fremstilling af freden og kampen for den.

Trøjen kan bestilles hos sekretariatet, tlf 33 91 66 44. Opgiv størrelsen ved bestilling: 12-14 år, S, M, L, XL eller XXL. Pris kr. 99,-